

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich.; Efter Schillers Bearbejdelse af [Carlo] Gozzis Original ; oversat til Brug for den danske Skueplads ved M. F. Liebenberg.
Turandot, Prindsesse af China : Tragikomisk Skuespil i fem Optog

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. F. Schultz, 1815
Fysiske størrelse | Physical extent: 152 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Turandot
oversat af
Lichenberg

56.-90.-8°

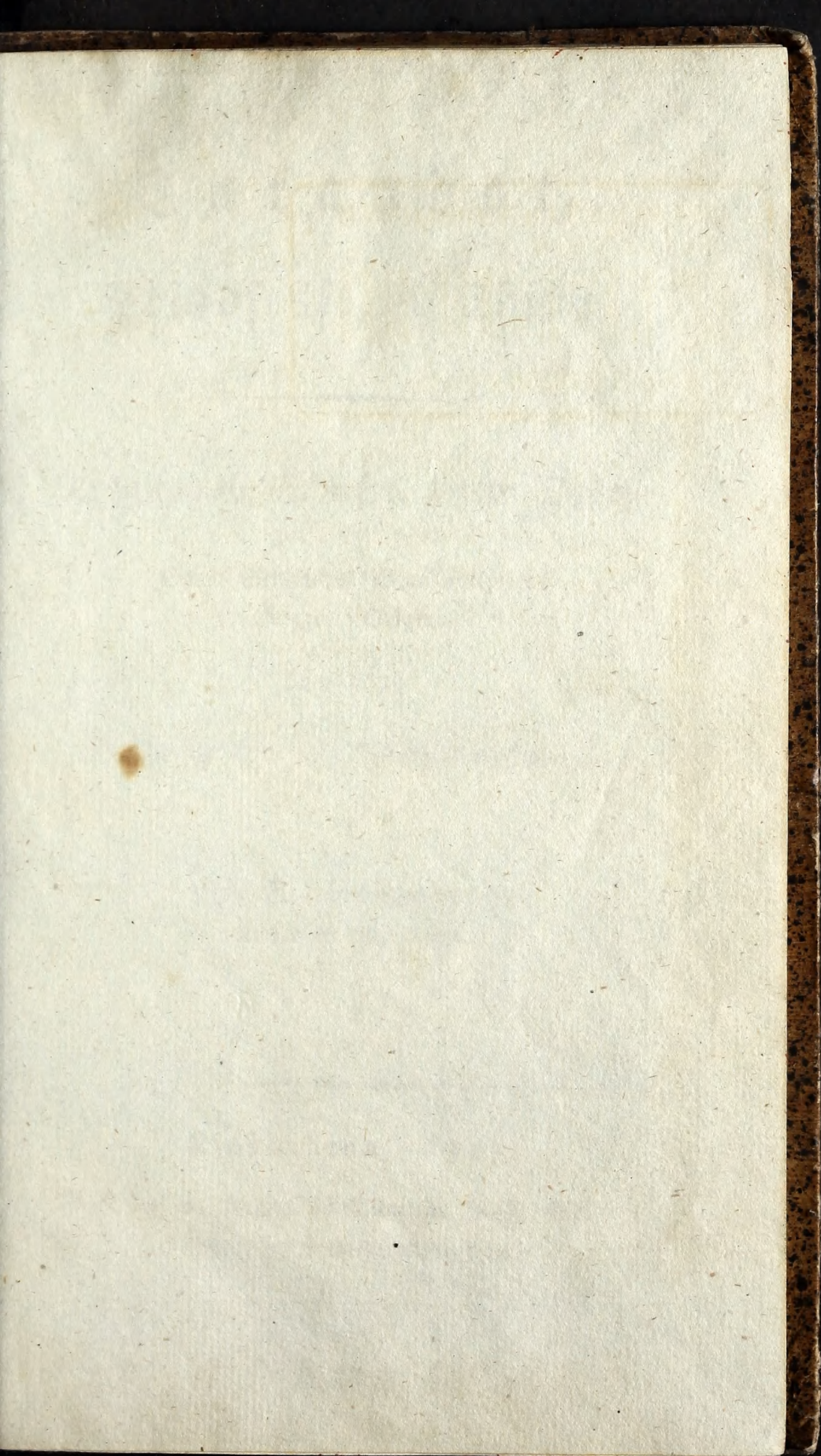
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

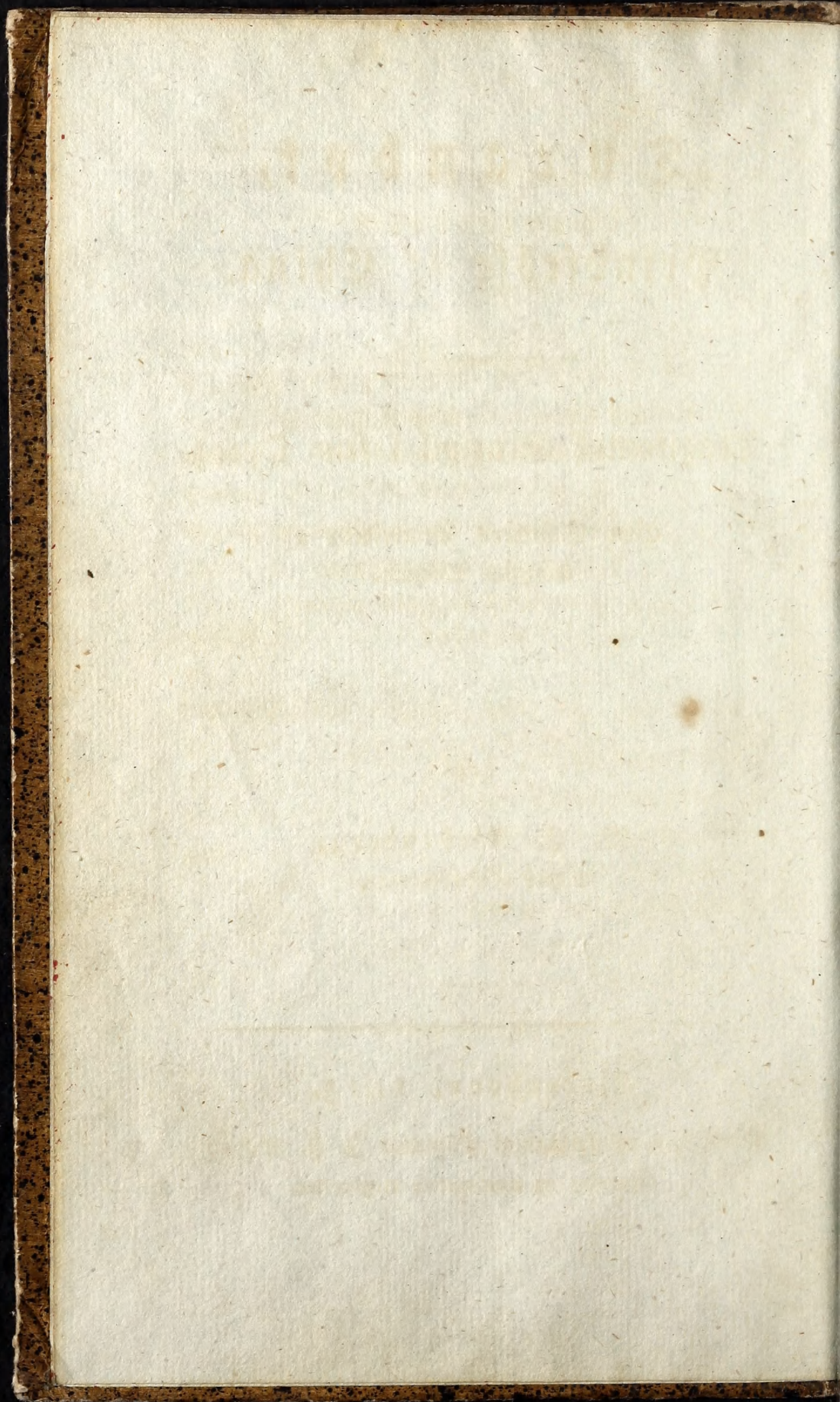

1 1 56 0 8 00661 7

+Rex

Turandot, Prindsesse af China.

Tragikomisk Skuespil i fem Optog.

Efter Schillers Bearbejdelse af
Gozzis Original

oversat

til Brug for den danske Skueplads

ved

M. F. Liebenberg,

Ridder af Dannebrog.

Kjøbenhavn, 1815.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. F. Schulk,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Personerne:

Altoun, kinesisk Keiser.

Turandot, hans Datter.

Adelma, en tartarisk Prindsesse, hendes Slavinde.

Zelima, en anden Slavinde hos Turandot.

Skirina, Zelimas Moder.

Barak, hendes Mand, tilforn Hofmester hos

Kalaf, Prinds af Astrachan.

Timur, fordreven Konge af Astrachan.

Jamael.

Tartaglia, Minister.

Pantalon, Ranzler.

Trufaldin, Opsynsmand over Gildingerne.

Brigella, Anfører for Bagten.

Doktorer i Divan.

Slaver og Slavinder.

Første Dptog.

En Forstad uden for Peking.

Første Dptrin.

Prinds Kalaf (træder ud af et Huus.) Strax efter

Barak, kommende fra Staden.

Kalaf.

Min Tak, I Guder! Dgfaa her i Peking
Et trofast Hjerter skulde møde mig!

Barak

(træder ind, seer ham, og farer forundret tilbage.)

Prinds Kalaf? seer jeg ret? han lever?

Kalaf (kiender ham.)

Barak!

Barak

(iler hen til ham.)

Min Herre!

Kalaf.

Dig jeg her skal finde!

A 2

Barak.

Barak.

Eder

Seg seer ilive! Her i Pekin!

Kalaf.

Tie!

Forraad mig ikke! Ved den store Lama!

Forklar Dit Komme hid!

Barak.

De høie Guder —

Saa bør jeg troe — har ledet mig herhen,
 Da her jeg Eder fandt. Hiin Rædselstund,
 Hvori jeg saae vor Hær paa Flugt, Tyrannen
 Fra Teflis trænge voldsom ind i Riget,
 Jeg flygtede til Astrachan tilbage,
 Med dybe Bunder skjult. Her mødte mig
 Det Sorgens Bud, I selv og Eders Fader
 Kong Timur faldt i Slaget. Intet Udtryk
 Min Smerte maler. Nu alt Haab jeg opgav.
 Bedrøvet jeg hen til Paladset fløi,
 At redde Eders kongelige Moder
 Elmaze. Ak, forgiæves var min Leden!
 Alt Seiertoget naaede Astrachan.
 Fortvivlelse mig jog fra Egn til Egn.
 Tre Aar landflygtig jeg omkring har vanket,
 Og søgt en Tilflugt. Her tilsidst i Pekin
 Jeg fandt den. Under Navnet Gassan tog

Seg

Jeg Tjeneste hos en agtværdig Enke.
 Ved Troffel vandt jeg hendes Indest, og
 Hun blev min Hustru. Ei min Byrd hun kiender,
 Men troer, jeg er en Perser. Ringe, fattig
 Jeg lever her, imod min Fordums Lod:
 Men meer end riig i dette Dieblig,
 Da I, Prinds Kalaf, I, min Konges Søn,
 Hvem jeg opdrog, hvem jeg i hele Aar
 Begræd som død, staaer kærst for mine Dine!
 Men, o hvorledes kærst? hvorledes her?

Kalaf.

Nævn ei mig Kalaf. — Paa hiin Rædselsdag
 Ved Astrachan, som kostede os Riget,
 Jeg iilde med min Fader til Paladset;
 I Hast vi samlede det Kosteligste
 Af Edelstene, og tog' Flugten. Skjulte
 I Bondedragt vi, Kongen og min Moder
 Og jeg, os trængte giennem Ørkener
 Og over vilde Klipper. Gud! hvad maatte
 Vi giennemgaae paa denne Flugt! Ved Foden
 Af Kaukasus en Horde Malandriner
 Os roved' vore Skatte. Livet kun
 Vi reddede fra deres Vold. Vi streeb
 Med Hungers Qual, med alt, hvad Nød kan nævnes.
 Min Fader bar jeg snart og snart min Moder
 Paa mine Skuldre — dyrebare Byrder!

Med

Med Møie holdt jeg hans Fortvivlelse
 Tilbage, at han ikke vendte Dolken
 Imod sit Bryst; min Moder kun med Møie
 Seg opreist holdt, da hun, af Qual udmattet,
 Var segnesfærdig. Vi omsider naaede
 Tartarerstaden Saik; her jeg maatte
 Ved Døren til Moscheen bette for
 Det Brød, Forældres dyrebare Liv
 Opholdtes ved. — Men nye Sorger! Chanen
 Af Teslis, uforsonlig i sit Had,
 Som hver Tyrann, fandt Nygtet om vor Død
 Mistænkeligt, og lod i alle Lande
 Os efterspore. For vor Ankomst alt
 Var hans Befaling naaet did, der opbød
 Hver undergiven Chan at lure paa os.
 Kun hastig Flugt os frelste. — Ak! hvor finder
 En falden Konge Skjul!

Barak.

O tael ei meer!

Hvert Ord gaaer som en Dolk mig giennem Sjelen!
 En ædel Fyrste saa elendig! Dog
 Siig! Lever end min Herre Kongen? lever
 Min Dronning?

Kalaf.

Ja, de leve. Barak! Kun
 I Trængsler holder store Sjæles Adel

Sin

Sin fulde Prøve. — Siden drog' vi til
 De Carazaners Land, hvor, for at undflye
 Den bittre Hungersnød, jeg maatte tjene
 Kong Keicobad for Daglon i hans Haver.
 Her saae Adelma, Kongens Datter, mig,
 Og saae mig med Behag. Ei Medynk blot,
 Men kiærlig Omhed selv drog hendes Hjerte
 Hen til den ubekiendte Gartner. Skarpt
 Seer Kiærlighed; hun ikke kunde troe
 Mig født til Trælleslod. — Dog veed jeg ikke,
 Ved hvilke onde Stjerners Magt forblindet,
 Kong Keicobad brød Freden med Altoum,
 Den store Chan af China. Folk fortalte
 Mangt sælsomt Sagn derom. Kun dette veed jeg:
 At Keicobad blev slagen, og hans Stamme
 Udryddet ganske; selv Adelma, samt
 Eyv andre Døttre af ham, druknedes
 I Strømmen. Atter greb' vi nu til Flugten,
 Og efter lang Omvanken vi omsider
 Fandt Hvilested i Berlas. — Lad mig her
 Afbryde! Nok, jeg der i fire Aar
 Fortjente Brødet til de kiære Gamle,
 Ved dagligen for ringe Løn at trække.

Barak.

Hold op, min Prinds. Nu være Nøden glemt,
 Da her jeg Eder seer i Krigerrustning

Dg

Dg Heltesmykke. Siig, hvorledes Lykken
Tilfældst har føiet?

Kalaf.

Føiet? Mig? Saa her!

En herlig Dn, som Chanen satte Priis paa,
Fløi bort fra Berlas. Jeg den fandt, og selv
Den bragte frem for Kongen. — Han udspørger
Mit Navn. — En stakkels Fremmed, jeg gienstvarte,
Som ved at bære Steen Forældres Liv
Opholder. Da lod Chanen de to Gamle
Anvise Plads i Hospitalet. (han standser.) Barak!
Der, blandt de Uøleste, som Jorden bærer,
Der er Din Konge og Din Dronning. Der
Engang ei fikke, der endnu i Fare
At vorde fiendte, myrdede!

Barak.

O Gud!

Kalaf.

Til mig lod Chanen række denne Børs,
En deilig Hest, og denne Ridderdragt.
Nu sagde jeg Farvel til mine Gamle;
Jeg gaaer, saa var mit Død, at tvinge Lykken
Til Gunst for os, hvis ikke, da at tabe
Et Liv, som er mig Byrde! Hvad forsøgte
De ikke, for at holde mig tilbage,
Dg da mit Forsæt ikke vaskede,

For

For at ledsage mig! Forbyde Himlen.
 At deres Sjeleangst dem ei har drevet
 Til virkelig at følge mine Spor!
 Her er jeg nu, i Peking, ubekjendt,
 Saa mange hundred' Mil fra Hjemmet. Nu
 Min Hu staaer til, at tjene Chinas Keiser
 Som Krigsmand, om maaskee en gunstig Stjerne
 Vil unde mig, ved tapper Daad at see
 En bedre Fremtid smile. — Ikke veed jeg,
 Hvad Høitidsfærd har fyldt med Fremmede
 Ethvert Caravanferai i Staden, hvor
 Jeg søgte Herberg. En godmodig Kone
 Har aabnet mig sin ringe Hytte her.

Barak.

Her! Prinds, det er min Kone.

Kalaf.

Virkelig?

Tak Himlen, der har givet Dig til Mage
 Saa vennehuld en Kvinde! (rækker ham Haand) Nu
 lev vel!

Jeg gaaer til Staden; gierne gad jeg see
 Den Høitidsfærd, der har saa Mange samlet.
 Da melder jeg mig hos den store Chan
 Med Bøn, at maatte tjene i hans Hær.

(Vil gaae; men Barak holder ham tilbage.)

Barak.

Barak.

Bliv, Prinds! Hvad tænker J? — Kan Synet af
Et rædsomt Dptrin Eders Blod forlyste?
Vild, ædle Prinds! J kom til Skuepladsen
For uhørt Daad.

Kalaf.

Hvi saa? hvad mener Du?

Barak.

Hvordan, J veed det ei, at Turandot,
Altoums eneste, høitelskte Datter,
J Sorg og Taarer bringer hele Riget?

Kalaf.

Hes Sarazanerne det Rygte gif,
Alt ved mit Dphold der, at Kongens Søn
Paa jammerfuld og sølsom Maade omkom
I Pekin; — at just det var Løsenet
Til Krigen, som for Keicobad sig endte
Med Rigets Undergang. Dog, hvad fortæller,
Hvad troer den dumme Pøbel ei! Den Kloge
Kun smiler ad det. Derfor siig, hvorledes
Forholder Sagen sig?

Barak.

Storchanen har,

Som sagt, den ene Datter kun. Beromt
Ved Skionhed og ved Uand er Turandot.
Endnu den Malers Pensel ikke fandtes,

J.

Der

Der traf de høie Træk, hvor mangt et Billed'
 End Verden rundt udbreder hendes Ry.
 Men ak! saa stort er hendes Overmod,
 Saa stolt hun affhæver Egtepagtens Lænker,
 At selv de største Konger beilede
 Forgæves.

Kalaf.

Ha det gamle Eventyr
 Har tidt mig møderet alt blandt Hoffets Folk
 Hos Keicobad. — Dog, bliv kun ved!

Barak.

Det er

Ei Eventyr. Tidt Chanen alt udsøgte
 Nu en, nu anden mægtig Konges Søn
 For hende, ene Arving til hans Rige.
 Den stolte Datter hvergang afflog Valget,
 Og af hans blinde Faderkiærlighed
 Forbød ham bruge Tvang. Alt voldte hun
 Sin Fader mange haarde Krige. Hidtil
 Han vel i hver en Kamp blev Seierherren,
 Dog er han Olding nu, og arvingløs
 Han stunder til sin Grav. Derfor han talte
 Med sindigt og alvorligt Tjynd til hende
 Engang de strenge Ord: Gienstrid'ge Barn!
 Bestem Dig engang til et Valg; hvis ikke,
 Et andet Middel jeg udtænke maae

At

At skaffe Riget Ro. Nu er jeg gammel;
 For mange Konger alt, af Dig forsmaaede,
 Blev' mine Gjender. Derfor nævn et Middel,
 Som kan for flere Friertilbud mig
 Forskaane. Lev herefter saa, og døe,
 Som Dig behager. — Dette Alvorsord
 Den Stolte gik igiennem Sjelen; hun
 Forgæves søgte Udflugt; Taarers Kunst
 Og Bønners Magt udtømte hun, at boie
 Den Gamles Sind. Hans Ord blev fast. Dmsider
 Hun fordrer af den ulæksal'ge Fader,
 Hun fordrer — Hør, hvad Furien tør fordre!

Kalaf.

Jeg har det hørt. Det slaae Eventyr
 Jeg mangen Gang beloe. — Hør, om jeg veed det!
 Hun fordrer et Edikt af Faderen,
 At hver en Kongeprinds det frit maae staae,
 Til hendes Haand at beile; dog paa Vilkaar:
 At offentlig for Keiseren og Raadet
 I Divan vilde hun sin Beiler lægge
 Tre Gaader fore. Hvis han løste dem,
 Blev hendes Haand samt Arveret til Kronen
 Og Riget hans. Men løste han dem ikke,
 Da Keiseren skal sværge hellig Eed
 For sine Gunders Altar, strax at lade
 Hals hugge den Elendige. — Ei sandt?

Eaa

Saa lyder Digtet? Bring det nu tilende,
 Ifald Du kan for Gaben.

Barak.

Digtet? Gid

Det var! — Vel yttred' Ehanen strax sin Uffky
 Derfor, men Slangen vidste, snart ved Kiærtegn,
 Og snart ved listig Tale, at aflokke
 Den svage Gamles Minde til en Lov
 Saa frygtelig. Hvad har det at betyde?
 Hun snedig sagde: — ingen Prinds paa Jorden
 Er dog saa daarlig, at han vovede
 Sit Hoved i en saadan blodig Leeg!
 Den hele Beilersværm vil skrækkes bort,
 Og jeg i Fred kan leve. Men er nogen
 Saa rasende, det hele Ansvar hviler
 Da paa ham selv; Dig, Fader! rammer ei
 Den mindste Dadel, naar Du hellig Lov
 Guldbyrder! — Kort, det unaturlige
 Edikt besværges blev, og gjort bekiendt
 I alle Lande. (Da Kalaf ryster med Hovedet.) Gid jeg
 kun fortalte

Et Digt, og gid jeg torde sige: Alt
 Var Drøm!

Kalaf.

Nu Loven troer jeg given, da
 Din Mund fortæller det. Dog sikkert var

Ei

Ei nogen Prinds affindig nok at sætte
Derfor sit Liv ivove.

Barak.

(viser hen imod Staden.)

See, min Prinds!

De Hoveder, som over Stadens Port
Hist rage frem, har alle tilhørt Prindsen,
Som daarligen har Eventyret prøvet,
Dg fundet Jammerdøden, da de ei
Forstod at løse denne Sphinxes Gaader.

Kalaf.

Hvor fælt et Syn! Dg kan der gives Daarer,
Der vove Livet for at eie sligt
Uhyre!

Barak.

Giig ei det! Enhver, som skuer
Kun hendes Billed' — og i alle Lande
Erindt om man finder det — sig føler draget
Bed Tryllemagt, at han sig styrter blindt
Mod Døden, for de Himmelynder selv
At vinde.

Kalaf.

Ja, en Nar!

Barak.

Nei, troe mig! selv
Den Klogeste. I Dag man stimler sammen,

Fordi

Forbi en Prinds af Samarkanda, den
 Forstandigste af Verden, mister Livet.
 Den frygtelige Pligt afpræsser Suk
 Af Chanens Bryst. Den stolte Skionne jubler,
 Og føler intet Nag. (Man hører en fjern Lyd af dampede
 Trommer.) Hør! hører I?
 De hule Trommeslag er Tegn, hans Hoved
 Nu falder. For at undflye dette Syn,
 Forlod jeg Staden.

Kalaf.

Barak, Du fortæller
 Uhorste Ting. Hvorledes? kan Naturen
 Udflække sig en Qvindeskabning, saa
 Aldeles tom for Kiærlighed og Medynk,
 Som denne Turandot?

Barak.

Min Kone har
 En Datter, der i Harem tjener for
 Slavinde; hun os om sin Skionne Dronning
 Beretter det Utrolige. En Tiger
 Er denne Turandot, dog kun mod Mænd,
 Der attraae hendes Haand; i øvrigt venlig
 Mod Alle. Stoltthed ene er den Last,
 Man har at forekaste hende.

Kalaf.

Ha!

I Mer,

I Mørkets værste Afgrund ned med disse
 Banskabninger, der folde, hjerteløse
 Sig selv kun elffe! Var jeg hendes Fader,
 Blev Baalet hendes Len.

Barak.

Hvo kommer her? —

Ha, Ismael! en Ven af denne Prinds,
 Som nu man dræbte. Sorgen dybt ham bøier. —

Andet Dyrtrin.

De Forrige. Ismael.

Barak

(gaaer ham imøde.)

At Ismael!

Ismael

(rækker Barak Haanden med heftig Graad.)

Det er forbi — Nu ramte

Det dødelige Slag. I hvorfor blev

Ei dette Hoved rammet!

Barak.

Milde Himmel!

Dog hvi tillodst du ham at træde frem

I Divan, og at trodse Faren?

Ismael.

Ret!

For:

Forog kun ved Bebreidelser min Jammer!
 Udvaret har jeg, bønlig jeg besvor ham,
 Som Hjertet, og som Pligten lærte mig.
 Forgjæves! Vennens Røst blev ikke hørt.
 En Guddoms Magt henrev ham.

Barak.

Stil Din Smerte!

Ismael.

Min Smerte? Aldrig! aldrig! Jeg har seet
 Ham døe. Til sidste Dieblig jeg veeg
 Ei fra hans Side, og hans Affkedsord
 Grov sig som hvassse Dolke mig i Sjelen.
 "Græd ei, han sagde: glad og gierne døer jeg,
 "Da ei den Hulde jeg besidde kan.
 "D gid min elskte Fader maae tilgive,
 "At uden Affkeed jeg forlod ham! Aldrig
 "Han havde givet Minde til min Dødsvei!
 "Læg dette Billed' for ham! (trækker et lidet Portrait
 ved et Baand ud af Barmen.) Naar han skuer
 "De skionne Træk, han vil undskyldte Sønnen."
 Og nu høithulkende han trykte det
 Til Læben, skjulte det forhadte Billed'
 Med hede Kys, som kunde han ei, selv
 I Døden, skilles fra det. Derpaa knælte
 Han ned, og — med eet Hug — end isner Marven
 I mine Been — jeg Blodet saae fremsprøite,

B

Saae

Saae Kroppen falde, Bøden løfte høit
 Det ædle Hoved; trøstløs og forfærdet
 Jeg reev mig bort. (Kaster med Harme Billebet til Jor-
 den.) Forhadte Billede!

Værdt evig at forbandes! lig du her
 Nedtraadt i Støv! Dat med dette Fodtrin
 Som dig jeg kunde knuse hende selv,
 Den Tigerhjertede! Jeg skulde bringe
 Dig for min Konge? Nei, mig Samarcand
 Skal aldrig mere see. Hen til en Udvælt
 Jeg flyer, og der, hvor intet Menneske
 Mit Skrig afbryder, vil jeg evig græde
 For min høitelskte Prinds.

(Han gaaer.)

Er die D y trin.

Kalaf. Barak.

Barak

(Efter en Pause.)

Har I nu hørt det,

Prinds Kalaf?

Kalaf.

Skæk, Forvirring og Forundring
 Har grebet mig. Hvordan? et Penselstrog,

Et

Et ubesjælet Billed' kan fortrylle
Til den Grad? (han vil tage Billedet op fra Jorden)

Barak.

D hvad gjør I! — Store Guder!
(iler til, og holder ham tilbage.)

Kalaf (smilende.)

Ja, store Ting! Et Billed' løfter jeg.
Jeg vil dog see den Morderengel.

(griber Billedet, og løfter det fra Jorden.)

Barak

(holder ham fra at see paa det.)

I maatte see Medusas Hoved selv, Heller
End dette Drageblik. Bort, bort dermed!
Jeg kan det ei tilstede.

Kalaf.

Epar Din Iver!

Hvis Du saa svag Dig føler — jeg er stærk.
En Qvindes Ynde aldrig fængslede
Mit Blik, end ikke for en Tid; langt mindre
Den Hjertet lænkebandt. Tiltroer Du da
De døde Træk af Penslen større Magt
End alle Levende, mig huldt tilsmilte?
Din Frygt utidig er. Til ganske andet
End Elskovs Tant min Hu og Tanke staar.

Barak.

Og dog, min Prinds — jeg varer — Gjør det ikke.

B 2

Kalaf.

Kalaf.

Kiedsommelige Gamle. Du fornærmer.

(støder ham tilbage, seer paa Billedet, og taber sig
i Forundring. Efter en Pause.)

Hvad seer jeg!

Barak

(fortvivlet, vrider Hænderne.)

Se mig! hvilket Uheld!

Kalaf

(griber ham fyrig ved Haanden.)

Barak!

Barak (ved sig selv.)

J være Vidner, Guder — Ikke jeg
Har Skyld; jeg kunde det ei hindre.

Kalaf.

Barak!

J disse hulde Dine, dette Udsyn,
J disse milde Træk kan ikke boe
Det haarde Hjerter, Du beskrev.

Barak.

Hvad maae

Seg Arme høre! — Svagt kun disse Træk,
Hvert Billed' svagt kun maler hendes Ynde,
Dog hendes grumme Hjertes Stolthed kan
End mindre noget Sprog og nogen Tunge
Udtale. Rast det bort, det dræbende,
Uffhyelige Billed'! Diet suge.
Gi Gift og Edder ud af Dragebliffet!

Kalaf.

Kalaf.

Bort! Du forgiæves vil affkræffe mig. —
 Himmelske Gude! Varme, brændende Læber!
 Dine som Elfskovsgubindens! Hvilken Himmel,
 At kalde denne Tryllefabning Sin!

(han taber sig i Beskuelsen af Billedet; pludselig vender han sig til Barak, og griber hans Haand.)

Barak! Forraad mig ei — Nu eller aldrig!
 Nu Timen slaaer, som skal mit Held bestemme.
 Hvi spare Livet, som jeg hader? Enten
 Den Skionneeste, som Jorden eier, og med hende
 Et Keiserdom jeg vinder, eller dette
 Forhadte Liv jeg ofrer. — Skionheds Under,
 Pant paa mit Held og paa mit søde Haab!
 Et Offer atter er for dig beredt,
 Og træder dristig frem til Prøvens Fare.
 Vær gunstig mod mig! — Dog, betro mig Barak!
 Jeg faaer jo dog i Divan, før jeg døer,
 Den Skionne selv og hendes Blik at skue?
 (der høres atter den sjerne Lyd af forstemte Trommer)

Barak

(peger hen mod Staden.)

Uk see! see hist, min bedste Prinds, og gys!
 Hist planter Bøddelen det blege Hoved
 Af Ismaels ulykkelige Ven
 I Rækken med de andre. — Hvor det stirrer

Til.

Til Eder hen, som vilde det advare!
 Paa Eder venter samme Bøddelhaand.
 Vend om! betænk Jer! Ikke muligt er det,
 At løse denne Drages Gaader. Alt
 Seg seer i Aanden Eders ædle Hoved
 Henslillet i den frygtelige Række,
 Hver Ynglings Bartegn!

Kalaf

(har rørt og alvorlig skuet hen til Muren)

Du fortabte Yngling!

Ha hvilken dunkel Magt mig river hen,
 Mig selv en Gaade, umodstaaelig,
 At dele Plads med dig?

(han bliver staaende og grunder; derpaa vender han sig
 til Barak.)

Hvortil de Taarer?

Du har jo engang alt som død begrædt mig!
 Kom! Kom! opdag for ingen, hvo jeg er.
 Maaskee — Hvo veed, om ikke Himlen, træt
 Af at forfølge, styrker mig i Prøven,
 Forældrene til Trost i deres Jammer!
 Hvis ei — Hvad har den Ugle da at vove? —
 Din Rivalighed jeg takfuld lonne skal,
 Hvis alt gaaer vel, — Lev vel!

(vil gaae; Barak holder ham tilbage; imidlertid kom-
 mer Skirina ud af Huset.)

Barak.

Barak.

Nei, ingenlunde! —

Rom, Kone! mig til Hjelp! Lad ei ham slippe — —
 Han gaaer, han er fortabt — din ædle Gæst,
 Han gaaer, forboven nok, at ville løse
 De Dødsens Gaader.

Fjerde Optrin.

Skirina. De Forrige.

Skirina

(træder i Veien for ham.)

Vee! hvad hører jeg?

Hvad, er I ei min Gæst? hvad driver Eder,
 Saa ung og vakker, til den visse Død?

Kalaf.

Her, gode Moder! dette Himmelbilled'
 Mig kalder til min Skjæbne.

Skirina.

Vee mig! vee!

Hvor kom det Helvedsbilled' ham ihænde?

Barak.

Ved Uheld ene.

Kalaf

Kalaf

(træder imellem begge.)

Hassan! gode Kone!

Til Tak for Eders Giestfrihed beholder
 Min Hest, modtager ogsaa denne Børs;
 Den er min hele Rigdom. — Jeg behøver
 Herefter intet meer — thi enten kommer
 Jeg som en Keiser riig tilbage, eller — aldrig!
 Vill' I, saa ofrer først en Deel deraf
 Til Guderne, uddeler milde Gaver,
 At Armod over mig maa Held nedbede.
 Farvel! — Min Skiæbnes Vink jeg følger rede.
 (iler til Staden.)

Barak

(vil følge ham.)

Min Herre! stakkels Herre! Al forgiæves!
 Han gaaer, han horer ei!

Skirina (nysgierrig.)

Din Herre? Altsaa

Du kiender ham? O siig, hvo er han da,
 Den vakkre Fremmede, der gaaer til Døden?

Barak.

Styr Din Nysgierrighed. Han fødtes med
 Saa høi en Sjæl, at ikke jeg aldeles
 Opgiver Haabet om et heldigt Udfald.

Kom,

Kom, Kone! lader os alt dette Guld,
 Og alt, hvad eget vi besidde, ofre
 Til Tobi, og betænke Armods Sønner!
 De skal for ham opsende fromme Bønner,
 Og, til det smerter,ængslende sig bøie
 For Altrets God, at Himlen ham maa soie.

(De gaae ind i Huset.)

Andet Dptog.

(Stor Sal i Divan med to Porte, hvoraf den ene gaaer ind til Keiserens Gemakker, den anden til Prindsesse Turandots Serail.)

Første Dptrin.

Trusaldin (som Anfører for Gildingerne, staaer gravitetiff midt i Salen, og uddeler Befalinger til sine Sorte, der ere sysselsatte med at bringe Salen i Orden.)

Strax derpaa Brigella.

Trusaldin.

Nu raft til Værket! Rorer Jer! Ret strax Bil Divan samles. — Breder Teppeerne, Skyd Tronen frem. Til Høire, veed I, sidder Hans Keiserlige Majestæt; Prindsessen, Min ufortsignelige Høiheb, her til Venstre!

Brigella

(Kommer, og seer sig om med Forundring.)

Hvad! Siig mig, Trusaldin! hvad er paa Færde, At man i saadan Hast udsmykker Divan?

Tru-

Trufaldin

(uden at høre paa ham, til de Gæster.)

Hist otte Stole for de lærde Herrer
Doktorer! Sandt, de skal kun lidt docere,
Dog, siden Sagen falder i det Lærde,
Maae deres lange Skæg her figurere.

Brigella.

Saa tael! hvorfor, hvortil alt det?

Trufaldin.

Hvorfor?

Hvortil? Fordi Hans Majestæt, med samt
Min skønne Dronning, ei at tale om
De skæggede Doktorer, og Ministre
Strax samles her i Divan. Har der ikke
Sig meldt en frisk Herr Prinds, hvis Hoved klør
At prøve Sablen!

Brigella.

Hvad? For fire Timer
Den Sidstes Dødsdom faldt?

Trufaldin.

Vi takke Himlen.

Det gaaer fra Haanden, saa det er en Lyst.

Brigella.

Og I kan spørge, Karl! Maa nok maaskee
I er, at finde Smag i dette Blodbad?

Tru-

Trufaldin.

Hvorfor ei Smag? Min Gane netop finder
 Sin Regning ved, hvergang en ny Rekrut
 Indskrives i den sorte Rolle. Naar
 Min Høihed krydser lykkelig forbi
 Et Bryllupsstier, da vanker Bryllupsstager
 I Harem. Det var Synd, saa god en Etik
 Af Mode skulde gaae. Saa mange Hov'der,
 Saa mange Gilder!

Brigella.

Ja, en Tænkemaade,
 Der ligner Jer, saa sort som Eders Hud!
 Man mærker strax, I er kun halvt en Mand.
 Et Menneſke — jeg mener en, som er
 Det ganske — han et Hjerte har i Livet,
 Og føler Medynk.

Trufaldin.

Sniksnak! Hvo har kaldet
 De Herrer Prindser hid, at lade Livet?
 De komme selv, de Daarekistegale.
 Saa det'er godt nok til dem. Over Porten
 Det staaer med Døbninghov'der læseligt
 Bessrevet, hvad vi handle med. Vi skille
 Ei nogen ved sit Hoved, uden den,
 Der intet bringer med. Arabaterne,

Hvis

Hvis Hjernefæller pynte Muren, havde
 Alt længe siden tabt det.

Brigella.

Bakke Indfald,

At forelægge de galante Prindser,
 Der agte hende værdig deres Haand,
 Tre mørke Taler, og naar nogen ei
 Strax træffer dem, at lade Bødlen hente!

Trufaldin.

Langt fra, min Ven! Det er et herligt Indfald! —
 Enhver kan beile; intet er saa let,
 Som gaar paa Frierie. Man lever høit
 Paa andres Pung, gjør hver Dag sig tilgode;
 Og alting maa den kiære Svigerfader —
 I Haabet — rykke ud med. Vist jeg veed,
 At mangen yngre Søn og Lykkejæger,
 Der fører alle sine Stater med sig
 I Randslen, lever ene af at hente
 Sig Kurve. Her det var jo for al Verden
 Som et Kuberger for Prindser og for hver
 Landstryger, dristig nok at troe sig værdig
 Den rige, skionne Keiserdatters Haand.
 Her var som Fri-Comedie for alle,
 Indtil min Herskerinde hitted' paa
 Det simple, uforlignelige Huusraad,
 Der i en Haandevending rensed' Huset.

En

En anden havde sendt de kælne Herrer
 Paa blodigt Eventyr, at gaae i Kamp
 Mod Drager, eller i al Høflighed
 At skille Babels Keiser over Taftet
 Ved tre af Sammes bedste Tænder, eller
 At skaffe det dansende Vand og det syngende Trø
 Tilveie, samt den Fugl, der taler — Intet
 Af saadant! Gaader valgte hun! tre nette
 Med Kløgt udtænkte Spørgsmaal. Derved kan
 Man sidde mageligt og pænt i Varmen,
 Og ei en Skoe blier vaad; og ingen Sabel
 Af Skeden drages — Biddet, Snildet blot
 Maa her for Dagen. Trø mig, hun forstaaer det!
 Hun fandt paa Raad, at holde Narrene
 Tre Skridt fra Livet!

Brigella.

Man kan gjerne være
 Brav Kavaleer, og vakker Ugtemand,
 Fordi man ikke strax kan finde rede
 I disse Gaaders stramme Knuder.

Trufaldin.

Seer Du,

Min Ven, Prindsessen mener det just ærligt
 Med sine Veilere: hun Gaadeknuden
 Sør Brylluppet dem strammer. Siden efter
 Det var langt slemmere. Hvis han nu løser

Dem

Dem ei, han slipper en to tre af Kniben
 Ved Sablens Vennehjelp. Men den, som ikke
 I Ægteskabet løser Knuderne,
 Hans Vid ham slynger — Han er om en Hals.

Brigella.

J er en Nar, med Jer kan ingen tale.
 Nu lad det være Gaader længe nok,
 Naar hendes Vid med Vold og Magt skal glimre!
 Men skal det derfor gielbe Hovedet,
 Saasnart en Prinds kan ikke maale sig
 I Vid med hende? Det er alt for galt,
 Barbarisk, rasende og bestialsk!
 Naar har man hørt, at Folk skal miste Halsen,
 Fordi de næmme svært?

Trufaldin.

Dit Tosskehoved!

Hvor skal hun blive disse Narre qvit,
 Der troe sig kloge, dersom intet andet
 Der voves ved det, end at staae engang
 I Divan rød og bleg? Den Skam man ryster
 Snart af igjen, og ingen derved skræmmes.
 Hvo løber langt for Gaader! Gaader er
 Just det, man hjertens gierne gider hørt.
 Det var at bruge Mading, ikke Skræmsel.
 Var man endog for Damens egen Skyld

Dg

Dg alle hendes Penge bleven hjemme,
 Saa vilde Gaaderne dog lokke hid.
 Thi ærligt talt, enhver dog har sin Kløgt
 Dg Snildhed mere kjær end Nummer eet
 Af alle smukke Koner.

Brigella.

Men hvad kommer
 Der ud af hele Legen, uden det,
 At hun faaer lov at sidde? Ingen Mand,
 Der er ved sine Fem, og ikke kied
 Af Livet, ægter sli en Knudestynge.

Trufaldin.

Th stor Allarm, at ikke blive gift!
 (Man hører en Marsch langt borte.)

Brigella.

Vor Keiser kommer.

Trufaldin.

Fort, til Jeres Kioffen!
 Jeg gaaer at kalde min Prindsesse frem.
 (Hver gaaer bort til sin Side.)

Andet Dyrin.

(Et Tog af Soldater og Musikanter. Derpaa otte Doktorer i lange Kapper og med lange Skiag; efter dem Pantalon og Tartaglia. Tilsidst Storchanen Altroum. Pantalon og Tartaglia stille sig nærmest ved den keiserlige Trone; Doktorerne i Baggrunden; det øvrige Følge paa den Side, hvor Keiserens Trone er. Naar Altroum træder ind, kaste Alle sig ned og berøre Jorden med deres Pander; de forblive i denne Stilling, indtil han har bestegnet Tronen. Doktorerne tage Plads paa deres Stole. Paa et Vink af Pantalon tier Musiken.)

Altroum.

Naar, troe Tjenere! naar skal jeg see
Min Jammer endt? End flyde vore Taarer
For Samarkandas ædle Prinds, og alt
Et Dødens Offer nærmer sig paa ny,
For atter dybt at saare dette Hjerte.
Grusomme Datter! Født til Qual for mig!
Forgiæves jeg det Dieblig forbander,
Da for den frygtelige Fohis Altar
Jeg Eden svor, som hindrer mig at bryde
Den grumme Lov. Min Datters Sind ei boies!
Ei strækkes Beilerne! Hvorhen jeg seer,
Jeg finder intet Raad for mine Sorger!

Pantalon.

Raad Eders Majestæt? Mon Raad behøves?
Hvor jeg har hjemme i de Christnes Land,
Og i min kiære Fødebye Venedig,

Der binder ingen Tied til Bøddellove ;
 Der et Mandat, som sund Fornuft forkaster,
 Saaer aldrig Lovskraft. Der man hører ei,
 At Herrerne forelskes i Portraiter,
 Og lade Halsen springe for en Pige.
 Der fødes ingen Møe med Flintsteenshjerter,
 Som vores — nu jeg siger ikke mere!
 Nei, sligt end ei i Drømme faldt os ind.
 Da jeg endnu var hjemme, i min Ungdom,
 Før, som I veed, den Uressag mig brev
 Fra Huus og Hjem, og mig min gode Stjerne
 Hid bragte til min Keisers Hof, hvor jeg
 Som Canzler nu befinder mig saa vel,
 Da vidste intet jeg om China, uden
 Det var en herlig Medicin mod Kolden.
 Og nu jeg taber baade Mund og Næse
 Ved her at finde saa kurjose Skikke,
 Og saa kurjose Eder og Mandater,
 Og saa kurjose Herrer og Prindsesser.
 Hvis hjemme jeg fortalte disse Ting,
 Man loe mig ud, i mine aabne Dine.

Altoum.

Tartaglia! har I besøgt den nye
 Dumdriftige?

Tartaglia.

Sa Eders Majestæt.

Den

Den Floi af Keiserflottet er ham anvist,
 Hvor altid man modtager Prindsene.
 Hans smukke Skabning og hans prindselige
 Manerer har indtaget mig for ham.
 Det er ret Skade for det unge Blod,
 At det skal føres hen til Netterbænken.
 Det skæer' i Hjertet mig! Den vakre Prinds!
 Jeg er forelsket i ham. Himlen veed,
 Jeg aldrig saae en meer elskværdig Knes!

Altoun.

Forhadte Gød! O Lov, som jeg forbander! —
 Man har dog ofret til den store Gødi,
 At han maa skænke den Ulykkelige
 Sit Lys til Gaaderne at løse? Ak!
 End kan jeg ikke slippe dette Haab!

Pantalon.

Paa Dffre, Majestæt, er ikke sparet.
 Trehundred' fede Drne har vi frembragt
 For Tien, og trehundred' skionne Heste
 For Solen; Maanen fik trehundred' Sviin.

Altoun.

Saa kalde man ham for vort Nafyn frem!

(Endeel af Følget gaaer.)

Man søge fra hans Forsæt ham at bringe!
 Og I, mit Divans lærdomsfulde Lys,
 I komme mig til Hjelp! I føre Ordet,

Dg ubelader ingen Grunde, naar
 Mig Smerten binder Læben.

Pantalon.

Majestæt!

Vi ikke spare skal vor gamle Hjerne,
 Som vi i mange Aar har proppet fuld.
 Hvad hjælper det? Vi tale og vi skrige
 Os Lungen hæb, han rækker dog sin Hals,
 Som var han en Kapuun.

Tartaglia.

Nu, med Forlov,

Herr Canzler! Jeg har sporet Vid og Skarpsind
 Hos ham; hvo veed! Jeg ikke reent fortvivler.

Pantalon.

Han skalde løse denne Slanges Gaader?
 Nei, aldrig!

Fredie Dptrin.

De Forrige. Kalaf (ledsaget af en Vagt. Han
 knæler for Keiseren, med Haanden lagt paa Panden.)

Altoun

(efter at have betragtet ham.)

Reis Dig, ubesind'ge Yngling.

(Kalaf reiser sig, og stiller sig med Bærbighed midt
 i Divan.)

Ind.

Indtagende af Skabning! — Hvilken Anstand!
 Hvor ædel! Hjertet taler for ham! — Siig,
 O Ulykksalige, Dit Navn, Din Herkomst?

Kalaf

(tier et Dieblisk forlegen, derpaa bøier han sig
 med ædel Erbødighed.)

Monark! tillad, at jeg mit Navn fortier.

Altoun.

Hvorledes? Du, en Fremmed, ubekiendt,
 Dig uden Navn formaster at begiære
 Vor keiserlige Datter?

Kalaf.

Jeg er født

En Prinds, af Kongeblood. Bestemmer Himlen
 Min Død, da skal mit Navn, min Slægt og Et
 Dig vorde kundgjort, før jeg døer, og Verden
 Erfare, ei uværdig har jeg søgt
 Din Datters Haand. For dette Dieblisk
 Forunde mig min Keisers Gunst, at blive
 Ukiendt.

Altoun.

Hvor megen Udel i hans Død!

Hvor jeg beklager ham! — Dog sæt, det lykkes
 At løse Gaaderne, og siden efter
 Din Herkomst ei befindes værdig —

Kalaf.

Kalaf.

Loven,

Monark, for Konger ene skreven blev.
 Mig Himlen skænke Seier! hvis min Vt
 Da ei da befindes kongelig, mit Hoved
 Skal i sit Fald undgielde for min Frækhed;
 Og under aaben Himmel mine Been
 Da vorde Rov for vilde Dyr og Ravn.
 Alt lever her i denne Stad eet Vidne,
 Til Borgen for min Stand, mit Navn. Kun nu
 Forunde mig min Keisers Gunst at blive
 Ukiendt.

Altoun.

Velan! Det blive saa! Den Adels,
 Som lyser i Din Mine, Dine Ord,
 Jeg, faure Yngling, ei kan nægte Tiltro,
 Ei give Afslag. Maatte ogsaa Du
 Ei tee Dig mindre villig mod en Keiser,
 Der høit fra Tronen ned bønfaller Dig!
 Undviig, undviig dog Faren, Du forblindet
 Smøde styrter! o opgiv Dit Forsæt,
 Og kræv mit halve Rige. I min Barm
 En Røst saa mægtig for Dit Bedste taler,
 At jeg min Trone deler glad med Dig,
 Ekkiendt ei min Datters Haand og Din forenes.
 I tving mig ei til Grumhed. Tungt desuden

Alt

Alr hviler paa mig Nationers Had
 Og Blodet af de mange dræbte Prindsfer.
 See, rører ei Din egen Skiæbne Dig,
 Lad min Dig bøie! Skaan mig for den Jammer,
 At græde ved Dit Liig, og i min Harm
 Forbande Turandot, mig selv forbande,
 Som avlede den Jordens Plageaand,
 Den bittre Kilde til en Oldings Taarer!

Kalaf.

O styr Din Smerte, Keiser! Himlen veed,
 Hvor i mit Jnderste jeg Dig beklager.
 Tilvisse af saa vennehuld en Fader
 Har Turandot ei arvet grusom Blodtørst.
 Din er ei Skylden. — Din Hvimodighed
 Du spare for en mere Lykkelig.
 Eet Held for mig kun gives. Enten vorder
 Jeg som en Gud lykkelig ved at eie
 Den himmelske Prindsesse; — eller og
 Mit Liv, foruden hende mig en Byrde,
 Skal endes! Døden eller Turandot.
 Der gives intet Tredje.

Pantalon.

Feres Høihed!

Jeg maa kun spørge, om I ret har taget
 I Diesyn de Hov'der over Porten?
 Meer vil jeg ikke sige. Hvad i Verden

Kan

Kan drive Jer, at komme langveis fra,
 Og glat væk, som I stegen er af Hesten,
 At række Nakken frem som Slagtenød?
 Troe mig, vor Dame Turandot, hun pynter
 Jer trende Gaader ud, som alle Syn
 I Grækenland, samt de halvsierd' sindsthye
 Fortolkere i hele lange Aar
 Forgæves maatte tygge Nægle paa
 At giætte. Selv Vi gamle Practici,
 Skiondt graanedes blandt Bøger, har vor Nød
 At finde Bund i disse dybe Gaader.
 Det ikke Gaader er af Aftenposten,
 Ei saadant Tøi, som det:

"For den, som seer det, de det ei tillave,
 "Den ei betaler det, som det skal have,
 "Den, som har gjort det, ei det bruges vil,
 "Den, som beboer det, nødig gaaer dertil."

Nei, disse Gaader — de har Næb og Klør!
 Til flige Nodder skal der haarde Tænder,
 Og stod til Lykke Svaret færet ei
 Paa det Papiir, som man til trende Herrer
 Doktorer rækker under Segl og Lukke,
 De skulde — deres Kløgt i al Respect
 Og Vre — i et Sekulum ei mægte
 At udfundere det. Drag derfor hjem
 I Fred, min Herr Kikindiewelt! det fik'er mig

J Hjertet for Jer, for saa ungt et Blod,
 Og Skade var det for de lyse Lokker.
 Men følger J ei sunde Raad, da, Herre,
 Staaer Ræddiken i Haven mere fast,
 End Eders Hoved.

Kalaf.

J kun spilder Ord,
 Min Gamle. Døden eller Turandot!

Tartaglia.

Tu — Turandot! For Pokker! hvilken Blindhed!
 Et ret forhærdet Sind! Betænk, min Herre!
 Her spilles ei om Pebernødder, ei
 Om Regnepenge — Hov'det skal afsted —
 Ja Hov'det, siger jeg. De andre Grunde
 Jeg ganske gaaer forbi, for denne ene.
 Den er da heller ei saa ringe — Hov'det!
 Det giælder Hov'det. Majestæten selv
 J høieste Person, og fra sin Trone,
 Medlader sig til faderlig at vare,
 Og raade fra — trehundred' Heste har
 Man ofret Solen, og trehundred' Dyne
 Den første Himmelgud, og Stjernerne
 Trehundred' Koer, samt trehundred' Sviin
 Til Maanen; og endda stibfindet nok,
 Ufsionsom nok J er til at bedrøve
 Det keiserlige Hjerte? Var endog

I hele Verden ingen anden Dame
 Foruden Turandot, det blev endda
 En Daarekistegierning af Jer. Tag mig
 Det, unge Herre, ikke ilde op!
 Gud veed, det er den pure Kiærlighed
 Og Medynke, der bevæger mig at tale
 Saa reent af Posen. Miste Hov'det! Veed I,
 Hvad det betyder? Det er ikke muligt —

Kalaf.

Som I, at tale hen i Beiret, Gamle!
 Død eller Turandot!

Altoum.

Nu, som Du vil!

Styrt Dig i Død, mig i Fortvivlelse!

(Til Bagten.)

Man gaae, og kalde Turandot!

(Bagten gaaer.)

I Dag

Et dobbelt Offer kildre hendes Hjerter!

Kalaf

(henvendt mod Døren; i heftig Bevægelse.)

Hun kommer! Jeg skal see den Himmelske!

Nu er den store Stund! Den evige Magter!

Beskiærmer mig, at Sandisen ei forvirres,

Ei Aandens Klarhed mørknes, naar jeg træder

For hende frem. Jeg frygter ingen anden

End

End Skionheds Magt. I Guder! styrker mig,
 At jeg mig selv ei taber! Seer, jeg swimler,
 Forventning giennembæver Marv og Been.
 Og knuger Hjertet i min Barm. — Hviviise
 Divanets Dommere, som raade over
 Min Lod til Liv, til Død! tilskrifer ei
 Strafverdigt Dvermod, at nu jeg vover
 Mig ud paa Skiæbnens blodbestænkte Vei!
 Beklager mig! min Dom med Taarer fælder!
 Mit Valg, min Villie her ikke gielder.
 Ubøielig mig river Skiæbnen hen,
 Jeg underkaster mig; og følger den.

Fjerde Optrin.

Man hører en Marsch. Trusaldin træder ind med dragen Sabel paa Skulderen; efter ham de Sorte; derpaa adskillige Slavinder, som accompagnere til Trommerne. Efter disse Udelma og Zelima, den første i tartarisk Dragt, begge tilflorede. Zelima bærer et Fad med forseglede Papirer. I det Trusaldin og de Sorte gaar forbi Keiseren, kaste de sig med Panden til Jorden, og reise sig strax igien. Slavinderne knæle ned med Haanden paa Panden. Til sidst træder Turandot frem, tilfløret i rig chinesiske Dragt, majestætisk og stolt. Raadsherrerne og Doktorerne kaste sig ned for hende med Ansigtet til Jorden; Altoum staaer op, Prindsessen gior
en

en asmaalt Forbøining for ham, bestiger derpaa Tronen og sætter sig. Selima og Abdelma tage Plads hver paa sin Side af hende; den sidste nærmest imod Tilskuerne. Trusalbin tager Fadet fra Selima, og med mange Ophævelser uddeler han Sedlerne til de otte Doktorer. Derpaa trækker han sig tilbage med de samme Forbøininger, og Marschen holder op.

Turandot

(efter en Pause.)

Hvor er den Driftige, som, ei affkræftet
 Ved sorgelig Erfarings mange Bartegn,
 Nu atter smigrer sig med daarligheds Haab
 At trænge ind i mine dybe Gaader?
 Som, værst imod sig selv, forøger Tallet
 Af Dødens Dfere!

Altoun.

Datter, see ham her?

Han vel fortjener, at Du kaared' ham
 Trivillig til Gemal, ham skaante for
 Den frygtelige Prøve, skaante Landet
 For nye Sammerscener, Faderhjertet
 For nye Pinsler.

Turandot

(efter at hun en Tidlang har betragtet ham, sagte
 til Selima.)

Himmel, Selima!

Hvad føler jeg!

Se

Zelima.

Hvad, fattes Dig, min Dronning?

Turandot.

End saae jeg ingen træde frem i Divan,
Der kiendte Bei til dette Hjerter. Han
Har fundet den.

Zelima.

Tre lette Gaader da,

Og Stoltthed bort!

Turandot.

Hvad siger Du? Forbavne?

Min Tre?

Udelma.

Skuffer mig en Drøm? Hvad seer jeg,

Guder! Det er ham — den skionne Yngling,

Jeg saae ved Reicobads, min Faders Hof

Som ringe Tjener! — Han var altsaa Prinds!

Var Kongesøn! Det sagde nok mit Hjerter!

Min Anelse har ei bedraget mig.

X Turandot.

Prinds: Endnu Tid det er, Dit Liv at frelse!

Opgiv det vovelige Værk — opgiv det.

Viig bort fra Divan. Himlen er mit Vidne,

De Tunger tale Løgn, som haard og grum

Mig kalde. Jeg er ikke grusom. Fri

Kun vil jeg leve, ingen Andens være;

Dg

Og denne Ret, som selv den Ringeste
 Ved Fødslen med til Verden bringer, den
 Vil jeg, en Keisers Datter, ei bortgive.
 I hele Asien jeg Qvinden seer
 Fornedret og til Slaveaag fordømt.
 Jeg hævne vil mit Kiøns Fornærmelse
 Paa disse stolte Skabninger, som ikke
 Ved andet Fortrin end usleben Kraft
 Dør troe sig hæved' over Qvindens mere
 Fintdannede Natur. Til Baaben gav
 En gunstig Himmel mig opfindsomt Vid,
 Og Skarpsind, til min Frihed at beskytte.
 Jeg vil nu engang leve fjern fra Manden;
 Jeg hader ham, hans Stelthed, Overmod
 Foragter jeg. — Han graadig strækker Haanden
 Ud efter alt det Kostelige; hvad
 Hans Sandser attraae, fordrer han at eie.
 Har mig med Indighed Naturen prydet,
 Med And begavet — skal det være da
 Det Uedles Lod i Verden, at det blot
 Er Maalet for den vilde Jægers Skud,
 Imens det Hverdags roligt finder Skjul
 I sin Ubigtighed? Skal Skionhed da
 Nødvendig worde Een til Bytte? Den
 Er fri som Solen, der fra høien Himmel
 Dpliver alle, straaler trindt omkring sig,

Er Verdens store Glædesvæld, men ingens
Liv egne Træl.

Kalaf.

Saa hei en Sjeleadel,
Saa dyb og sjelden Tankekraft forenet
Med disse Ynder! Er den Ungling da
At dable, som med Glæde Livet vover
For saadan Palme? — Hift paa vilde Hav,
For ussel Binding, vover Guldets Træl
Sit Skib, sit Mandskab; Helten efterjager
Paa blodig Balplads Hædrens Skyggebillede —
Og Skønhed kun, det Første, Høieste
Af alt, hvad Jorden eier, skulde vindes
Foruden Fare? Utsaa langt fra mig
At forekaste Eder Grusomhed!
Dog nævne I da Unglingen ei heller
Forvoven, had ham ei, fordi han stræber
Med Flammesjæl det Uforlignelige
At worde værd! I selv har Prisen sat
Hvorfor det kjøbes — Skranken er oplukket
For hver en værdig Kæmper — Jeg er Prinds,
Jeg har et Liv i denne Kamp at vove,
Et Liv, vel ei af Lykken yndet, dog
Mit Alt, og var det tusindgange Mit,
Jeg gav det hen.

Selima.

Prindsesse, hører I!

For Himlens Skyld! Tre lette Gaader har
Fortjener.

Adelma.

Hvilken Adels! hvilken Ynde!

O at han kunde vorde min! — Det skulde
Jeg have vidst, da jeg lykkelig end
Den søde Frihed nød! O hvilken Elskov
Opflammer i mit Hjerte, nu, jeg veed,
Hans Væ er fyrstelig som min. — Gæt Mod,
Adelma! End du maa ham vinde.

(Til Turandot.)

Prindsesse! I forvirres! I er taus!
Betænk dog Eders Roes! det gielder Vren!

Turandot.

Han ene skulde mig til Medynk bøje!
Nei, Turandot! du maa dig selv bekæmpe,
Velan Forbovne! Hold Jer rede!

Altoum.

Prinds!

I Jer betænker ei?

Kalaf.

Endnu engang:

Død eller Turandot!

(Pantalon og Tartaglia yttre Utaalmodighed.)

Altoum.

Man læse da

Blodlovens Ord! Han høre dem, og stælte!

Pantalon.

(modtager Lovbogen, efter at han har nedkastet sig
med Panden mod Jorden, reiser han sig
og læser lydeligen:)

"Hver Prinds som Veiler kan hos Turandot sig melde,

"Dog trende Gaader først hun lægger frem for ham.

"Hvis ei han løser dem, hans Hoved maa undgielde,

"Paa Pekins Mure det opstilles da til Skam.

"Men løses Gaaderne, da har han Bruden vundet.

"Saa lyde Lovens Ord, som hellig Eed har bundet."

(han kysker Bogen, lægger den paa Bryst og Pande,
rækker den til Tartaglia, der nedkaster sig med
Pandens til Jorden, modtager den, og frembyder
den til Altoum.)

Altoum

(opløfter den høire Haand og lægger den paa Bogen.)

Forhadte Lov! du Kilde til min Qual!

Ved Johi sværger jeg: du holdes skal!

(Tartaglia stikker atter Bogen ind i sin Barm; der
herstær en lang Stilhed.)

Turandot

(reiser sig og deklamerer.)

Mon Du Træet mig udfinder,

Hvorpaa Dødeliges Et

Epirer, vover, Kræfter vinder,

D

Men

Men igien bortvisner flet?
 Træet, mosbegrøet af Elde,
 Grønnes stedse ungt igien.
 Paa dets ene Side helde
 Bladene mod Lyset hen;
 Om den anden Side snoer
 Sig et kulsort Sørgeslor.

Hvergang Træet grønnes, sætter
 Det paa ny af Bark en Ring;
 Deraf man den Alder giætter,
 Som tillægges hver en Ting.
 I dets grønne Bark vi finde
 Mangt et Navn indgravet let,
 Hvoraf alle Spor forsvinde,
 Naar først Stammen ældes ret. —
 Siig, hvis Du vil Seier vinde:
 Dette Træ: — hvad ligner det?

(hun sætter sig igien:)

Kalaf

(seer eftertænkende en Tidlang iveiret; bøier sig
 derpaa for Prindsessen)

For lykkelig er Eders Slave, Dronning,
 Hvis alle Gaaderne saa let han løser.
 Det gamle Træ, der idelig fornyges,
 Og hvor vor Æt nu voxer, nu henvisner:
 Hvis ene Side søger Lyset; Mulm

Dm:

Omsnoer den anden: i hvis unge Barf
 Indskrives mangt et Navn, som Tidens Magt,
 Naar Stammen ældes meer, igien udstetter: —
 Det — Naret er, dets Dage og dets Nætter.

Pantalon (med Glæde.)

Tartaglia! Truffet! Truffet paa et Haar!

Doktorerne

(bryde deres Sedler)

Optime! Optime! Optime! Naret,
 Naret, det er Naret.

(Musikken falder ind.)

Altoun (med Glæde.)

De høie Guder være med Dig, Søn,
 Og hjælpe atter ved de andre Gaader!

Zelima (affides.)

Beskiærm ham, Himmel!

Adelma (ligeledes.)

Himmel! hjælp ham ei!

Giv ei dit Minde, at den Grusomme
 Skal vinde ham, den Elskende ham tabe!

Turandot

(opbragt, ved sig selv)

Han skulde seire? røve mig min Hæder?

Nei aldrig! (til Kalaf) Selvtillfredse Daare! Du

For tidlig ikke juble! Hør, og løs!

(Hun reiser sig atter og beklamerer:)
 Et Billed staaer paa dunkel Grund indskrevet;
 Sin Glands, sit Lys det af sig selv kun har,
 Endskiøndt hvert Dieblig et andet blevet,
 Dets Farve dog er altid lige klar.
 Paa snærest Plads Du det opdager,
 I snærest Ramme sluttet det:
 Dog alt det Store, Dig indtager,
 Du kiender kun ved Billedet. — —
 Mon ogsaa det Crystall Du skulde kiende,
 Med ingen Jordens Edelsteen betalt,
 Som funkler, men som aldrig monne brænde,
 Og som i sig indsuger Verdens Alt? —
 Sig Himlen i dets Ring afmaler,
 Og Jordens Pragt sig speiler der.
 Men Straalen, hvormed selv det praler,
 Fordobler tidt det Skionnes Værd.

Kalaf

(Efter en kort Overtænkning, boier han sig for Prindsessen.)
 Fortørnes ikke, skionnesten Fyrstinde,
 At Eders Gaader dristigen jeg løser.
 Det lyse Billed', som i snæver Ramme
 Indfattet, viser os det Ubegrænds'de,
 Og det Crystall, hvor Billedet sig maler,
 Hvori det med fordoblet Skionhed praler,
 Det Viet er, hvor Verden speiler sig,
 Dit Die, naar det huldt tilsmiler mig.

Pan

Pantalon

(Springer af Glæde.)

Tartaglia! Han traf det paa en Prik!

Tartaglia.

Det kalder man at skyde Mesterskud!

Doktorerne

(har aabnet Sedlerne.)

Optime! Optime! Optime! Diet,

Diet, det er Diet.

(Musikken falder ind.)

Altoum.

Uventet Lykke! Milde Guder, lad

Endnu det sidste Maal ham ogsaa ramme!

Selima (affides.)

Gid dette var det sidste alt?

Adelma (ligeledes.)

Han fejrer!

See mig! Nu er han tabt for mig.

(Til Turandot.)

Prindsesse!

Hvor bliver Eders Roes? J taaler det?

Det ene Dieblis skal da opsluge

Saa mange Seire!

Turandot

(reiser sig i heftig Forbittrelse.)

Før skal Verden gaae

Til

Tilgrunde! Bliid, Forvovne! Jeg Dig haber
 Desmeer, jo nærmere Du troer Dig Seiren,
 Og min Besiddelse. Du fordre ei
 Den sidste Gaade! Flye! Undviig fra Divan!
 Og red Din Sjel!

Kalaf.

Tilbedede Prindsesse!

Kun Eders Had er det, der skrækker mig.
 Har Livet Værd for mig Usalige,
 Hvis Skiæbnen har for mig hver Udgang lukket
 Til Eders Hjerter?

Altoun.

Elfste Søn, betænk Dig!

Grist ikke Guderne, som tvende Gange
 Dig vare gunstige. Endnu Du kan
 Med Vre kronet og med reddet Liv
 Forlade Divan. Begge Seire hjælpe
 Dig intet, hvis den sidste, hvorpaa alt
 Beroer, strarives Dig — jo nærmere
 Ved Lykkens Top, des mere tungt er Faldet.
 Og Du — lad dette være nok, min Datter,
 Nu ingen flere Gaader. Han bestod,
 Hvor Alle, førend han, beskiæmmedes.
 Giv ham Din Haand, han viste sig den værdig,
 Endt være Proven nu.

(Zelima gjør bønlike, Abelma truende Gebærder til
 Turandot.)

Tu:

Turandot.

Seg ham min Haand?

Seg eftergive Proverne? Nei, Loven

Tre Gaader nævner. Loven staae ved Magt!

Kalaf.

Ved Magt! I Guders Haand min Skiæbne hviler.

Død eller Turandot!

Turandot.

Død altsaa! Død! —

Du høre!

(Hun reiser sig, som før.)

Siig hvad det er, hvis Værd af Gaa erkendes;

I største Keisers Haand det dog er Siit;

Det til at giennemføre bør anvendes,

Det nær i Slægt med Sværdet regnet blier.

Det skaaner Blod, dog tusind Saar tilføier,

Det rover ei, dog bringer Rigdom hjem,

Den hele Jord sig for dets Vælde bøier,

Fra det gik Mildhed, Retfærd, Love frem.

Ved det sig store Riger vældig reiste,

Hvor fordum Rovdyr boede, Stæder kneiste. —

Dog har det aldrig Krigens Svøbe bundet:

Held Folket, som i det sin Kraft har fundet!

Hvis, Fremmede, Du mig det Rette ei siger,

Da viig fra disse blomstrende Riger!

(med de sidste Ord river hun Sløret af sig.)

See

See her, bliv Mester over Dine Sandser!
Doe, eller nævn det Rette!

Kalaf

(ude af sig selv, holder Haanden for Dinene.)
O Himmelglands! O Skionhed, som mig blinder!

Altoun.

Gud, han forvirres, han er uden Fatning.
Min Søn, besind Dig!

Felima (ved sig selv.)

Hvor mit Hjerte bærer!

Adelma (ligeledes.)

Min er Du, skionne Ungling. Seg Dig redder;
Mit Kiærlighed skal lære det.

Pantalon (til Kalaf.)

For Guds Skyld!

Min Prinds! Kom til Jer selv. Tag Hjerte til Jer —
O vee! O vee! Nu er han om en Hals!

Tartaglia

(gravitetisk, ved sig selv.)

Var Vren ikke, løb vi selv i Riosk'net,
At hente Edike.

Turandot

(har ikke vendt sit Blik fra Prindsen, der endnu
staaer uden Fatning.)

Ulykkens Søn!

Du søgte selv Dit Fald. Undgiæld det nu!

Kalaf

Kalaf

(har fattet sig, og bøier sig med et roligt
Smil for Turandot.)

Kun Eders Skionhed, himmelske Prindsesse,
Der overraskende paa eengang mig
Omstraalte, har for Dieblikke blændet,
Bedøvet mig. Jeg er ei overvundet.
Den Ting af Jern, hvis Værd kun Jaa erkende,
Som Chinas Keiser selv i egen Haand
Hvert Aars den første Dag til Hæder bringer,
Det Redskab, Sværdet ligt i Form, men ei
I Blodskyld, som har underkastet Jorden
Den fromme Flid — hvo drog fra Tartariets
De nøgne Heder, hvor kun Tægeren
Omstreifer, Hyrden leder sine Hjorder,
Og traadte ind i dette blomstrende Land,
Saae trindt om Sæden følge sig paa Marken
Saae folkerige Stæders Taarne kneise,
Saae fredelige Loves milde Vælde,
Og prised' ei det kostelige Redskab,
Som alle disse Gaver skyldes — Ploven.

Pantalon.

O vær velsignet! lad mig favne Dig.
Jeg blier til Barn for idel Fryd og Jubel!

Tartaglia.

Gud signe Eders Majestæt. Det er
Forbi, al Jammer er tilende.

Dok=

Doktorerne

(har aabnet Sedlerne.)

Ploven!

Ja Ploven! det er Ploven!

(Alle Instrumenterne falde iarmende ind. Turandot
er paa sin Trone sunken i Asmagt.)

Zelima

(Hvseffat med at hjelpe Turandot.)

See op, Prindsesse! Fat Jer. Seiren

Er hans; den skionne Prinds bestod i Kampen.

Adelma (affides.)

Han er da tabt for mig! — Nei, ikke tabt!

Endnu jeg slipper ei mit Haab!

(Altoun er stegen glad ned af Tronen, oppartet af
Pantalon og Tartaglia; Doktorerne reise sig, og
trække sig hen i Baggrunden. Alle Dørre blive
aabnede. Man seer en Forsamling af Folk. Alt
dette skeer, imedens Musikken vedvarer.)

Altoun (til Turandot.)

Omsider,

Grusomme Barn, Du horer op at saare

Mit gamle Hjerte! Fyldestgjort er Loven,

Al Vanheld endt. — Kom til mit Hjerte, Prinds!

Med Fryd jeg hilser Jer som Svigersøn.

Turandot

(er kommen til sig selv igjen, styrter sig i vild Forbittrelse
fra sin Trone, og kaster sig imellem begge.)

Hold inde! Ei han smigre sig med Haab

At

At vorde min Gemal. For let var Prøven.
 Han maae paa ny i Divan løse mig
 Tre andre Gaader. Jeg blev overrasket.
 Man undte mig ei Tid at forberede
 Mig som jeg skulde.

Altoun.

Grumme Datter, nei!

Haab ikke mere, os ved List at hilde.
 Betingelsen er opfyldt, hele Divan
 Skal fælde Dommen.

Pantalon.

Med Forlov, Prindsesse

Med Flintsteenshjertet! Her behøves ei
 At klækkes flere Gaader ud, ei heller
 At hakkes flere Hov'der af — See, der
 Staaer Manden! han skød Fuglen ned! Og kort:
 Med Loven har det Ende, og paa Bordet
 Blier Maden kold — Hvad siger Herr Collega?

Tartaglia.

Med Loven har det Ende — dermed Punktum.
 Hvad sige de ærværdige Doktorer?

Den ældste af Doktorerne.

Det er forbi. Nu Boddelsværdet hvile!
 Glemmt Sorgen er. Til Bryllupsfærd man ise!

Altoun.

Til Templet man begynde Toget da.

Den

Den Fremmede sig nævne, og paa Stedet
Skal Vielsen —

Turandot.

(Kaster sig i Veien for ham)

Opsættelse, min Fader!

For alle Guders Skyld!

Altoum.

Nei, ingen Løven!

Mit Ord staaer fast. Ugudelige Barn!
Run alt for længe, mig til Dval og Skam,
Samtykte jeg Din Grumheds Fordring. Dommen
Er affagt; den blev skreven med de mange
Dødsoskes Blod, jeg lod for Din Skyld flyde.
Mit Ord jeg holdt. Hold Du nu dit, hvis ei,
Bed Johis frygtelige Hoved være
Det svoret —

Turandot

(Kaster sig for hans Fødder)

O kun een Dags Frist, min Fader!

Altoum.

Aldeles ingen. Det er nok. Til Templet!

Turandot

(ude af sig selv)

Saa vorde Templet mig til Grav. Jeg kan
Og vil ei give ham min Haand. Jeg kan ei.
For tusindgange døe, end underkaste

Mig

Mig denne stolte Mand. Det blotte Navn,
 Blot Tanken, ham at være underdanig,
 Fortærer mig.

Kalaf.

Ubøielige! Grumme,
 Staae op! Hvo kunde Eders Taarer modstaae.
 (Til Altoum.)

Lad Jer bevæge, Herre. Hendes Bøn
 Tilsted. Jeg selv bønfalder med. Hvor kunde
 Jeg være lykkelig, naar hun mig hader.
 For ømt jeg elsker — Ikke taaler jeg,
 At være hendes Kummer, Smertes Bidne. —
 Ja, Følelsøse, kan mit troe Hjertes
 Trofaste Kiærlighed ei røre Dig,
 Velan, saa være Seiren Din. Jeg aldrig
 Vil have Tvang at takke for mit Held.
 I saae Du dette sønderlidte Hjerte,
 Du maatte Medynk føle — Du begiærer
 Mit Blod? Hvorfor ei! Herre, taal, at Proven
 Fornyes — Døden er velkommen mig.
 Jeg ønsker ei at leve.

Altoum.

Intet. Intet.

Det er besluttet. Ingen flere Prøver —
 Uflogte Ungling.

Tu

Turandot

(farer op i Kaseri.)

Nu til Templet da!

Ha men ved Alteret skal Eders Datter
Forstaae at døe.

(drager en Dolk, og vil gaae)

Kalaf.

Døe! Store Guder! Nei,

Før det jeg taaler — Hør mig, milde Keiser!
Forund af Naade denne Bøn endnu: —
Endnu engang en Gaade her i Divan,
Men dennegang fremsat af mig — for hende!
Dg Gaaden er:

"Den Prinds, som for at friste Livet, greb
"Til ringe Tjeners Gierning, og for Dagløn
"Var Byrder; som tilsidst ved Maalet af
"Sit største Haab, er meer end nogensinde
"Ulykkelig: hvad Navn og Væ er Hans?"

Paa dette, grumme Skionne! æsker jeg
I Morgen tidlig Svaret her i Divan.
Nævn mig da Faderens og Prindsens Navn.
Blier Svaret ude, end min Jammer da,
Gjør mig ved denne dyrebare Haand
Lykkelig. Nævner I mig Navnene,
Mit Hoved falde da som Offer.

Tu:

Turandot.

Prinds!

Jeg er tilfreds dermed. Paa dette Vilkaar
Jeg Eders er.

Zelima (affides.)

Jeg skal paa ny da skielve!

Adelma (ligeleedes.)

Jeg tør da atter haabe!

Altoum.

Jeg er ikke

Tilfreds dermed — tilskeder intet. Loven
Vil jeg fuldbyrdet see.

Kalaf

(falder ham tilføde.)

Min store Keiser!

Kan Bøn bevæge Dig, og er mit Liv,
Din Datters Liv Dig kjær, saa lad det skee!
Mig Guderne bevare fra det Ansvar,
At hendes Sjel ei skulde møttes. Den
Med Vellyst i mit Blod sin Attraa stille —
Hun løse — hvis hun Skarpsind har — min Gaade!

Turandot.

Han spotter mig — han vover end at trodse!

Altoum (til Kalaf.)

Affindige! J veed ei, hvad J fordrer!
J kiender ei, hvad Aand i hende boer,

Til at udgrunde selv det Dybeste.

— Men nok! den nye Prøve jeg tilstøder!

Kan hun i Morgen nævne Navnene

For os i Divan, da hun være løst

Fra Pagten, hun Jer skylder — Dog skal intet

Fornyet Drab tilstødes. Vinder hun,

Saa drag herfra i Fred — Der randt desuden

Blod meer end nok. Kom, Prinds! — Uflogte Yngling!

Forlade Himlen Jer, hvad I har gjort!

(Marschen begynder paa ny. Altoum gaaer i Procession med Prindsen, Pantalon, Tartaglia, Doktorerne og Bagten igiennem den Port, hvorfra han kom. Turandot, Abdelma, Zelima, Slaverinderne og Trusaldin med Gildingerne gaae ud af den anden Port.)

Tredie Dytog.

Værelse i Seraillet.

Første Dyttrin.

Adelma (allene.)

Nu eller aldrig bryder jeg min Lænke.
 Fem Aar jeg har det galdebittre Had
 Indsluttet i min Barm. Jeg hylker Venskab
 Og Trofskab for den Grumme, der har røvet
 En Broder mig, har ødelagt min Slægt,
 Har mig nedstødt til denne Slavelod.
 I disse Aarer rinder Kongeblood
 Saa ædelt som i hendes; er hun født
 Til Tronens Arving — jeg er ikke mindre.
 Og tjene skal jeg hende, bøie Knæ
 For hende, ved hvis blodbestænkte Haand
 Mit hele Huus, jeg selv fandt Undergang!
 Ei længer taaler jeg forhadte Tvang.
 Min Kraft er udtømt, Byrden af den lange
 Forstillelse mig overvælder. Nu

E

Min

Er Diebliffet til min Frihed kommet.
 Mig Kiærlighed skal bane Redningsveien.
 Min hele Kunst opbyde vil jeg — Enten
 Opdager jeg hans Gaade, eller jeg
 Ved List ham skrækker bort fra disse Mure. —
 Forhadte! du skal ei besidde ham!
 Den Tjeneste vil jeg, vist ei af Omhed,
 Endnu bevise dig. Mig selv jeg tjener,
 Sed Hævn udøver jeg, og blander Giften,
 Der dræber dig, i det med Falskhed jeg
 Din Stoltthed kilbrer. — Jeg dig giennemsku'de!
 Du elsker ham, men tør det ei bekiende.
 Du maa bortstøde ham, forkaste ham,
 Maa rase mod dig selv, for kun at hævde
 Din latterlige Hæder; evig brænder
 Dog Pilen i dit Bryst, jeg kiender den,
 Dens Vunder heles aldrig. Sunden er
 Din Fred! Nu Raden er til dig at sukke!

(Turandot viser sig i Baggrunden, lænet paa Zelima,
 der stræber at berolige hende.)

Hun kommer! Ha fortært af Skam og Harm,
 Af Striden mellem Kiærlighed og Stoltthed!
 Ha hvilken Fæst for mig, at være Vidne
 Til hendes Dval! — Jeg maa min Seier nyde!

(Hun skjuler sig.)

Andet Optrin.

Turandot i Samtale med Selima. Adelma

(i Begyndelsen skjult.)

Turandot.

Hjelp, raad mig, Selima. Jeg taaler ikke,
 For hele Divan at bekiende mig
 Som overvunden. — Tanken alt mig dræber.

Selima.

Hvordan, Fyrstinde? En saa ædel Prinds,
 Der aander Kiærlighed, og der fortjener
 Din Kiærlighed, han vækker kun dit Had,
 Din Affkye? —

Turandot.

Han! min Affkye!

(besinder sig.)

Ja, jeg hader,

Affkyer ham. Han i Divan knuset har
 Min Hæder. Man fra Land til Land min Skiændsel
 Vil bringe, spotte den Ydmygede.

D red mig — Harle alt, saa vil min Fader,
 Skal Divan samle sig, og løser jeg
 Det forelagte Spørgsmaal ikke, da
 I samme Dieblis skal Baandet knyttes. —

”Den Prinds, som for sit Liv at friste, greb
 ”Til ringe Tjeners Gierning; som for Daglon

"Var Byrder; som tilsidst ved Maalet af
 "Sit største Haab, er meer end nogensinde
 "Ulykkelig?" — — Han selv er denne Prinds,
 Det seer jeg let. Men hvad opdager mig
 Hans Navn og Slægt, da ingen kiender ham,
 Og ham min Fader selv tilstedet har
 Ukiendt at blive? Engstet som jeg var,
 I Skræk, Forvirring ubetænksom jeg
 Paatog mig Svaret. Jeg Forhaling søgte.
 Men hvor er Mulighed til Svar? O siig,
 Hvor er et Spor, der kunde lede mig!

Zelima.

Her gives floge Roner, min Tyrstinde,
 Der spaae af Thee og Kaffebrus —

Turandot.

Du spotter!

Dertil det kom med mig!

Zelima.

Men overalt,
 Hvortil de Kunster? — See ham staae for Eder,
 Den skionne Prinds! Hvor omme var' hans Klager!
 Hvor rørende hans sonderknuste Sjel
 Unraabte Jer! Hvor han med Knæfald bad
 For Eder, som mod ham ei Medynk kiendte!
 Hvor andengang sit nys udfriede Liv
 Han frembød, kun for Eders Sind at sæie!

Tur-

Turandot (bortvendt.)

Die! tie om det!

Zelima.

J vender Eder bort!

Det rører Jer! Ja, ja! fordølg det ikke.

En Daare glindser frem i Eders Nie —

Undsee Jer ikke ved en Gøllese

Saa menneſk'lig! Jeg aldrig Eders Naſyn

Saa ſkiont har ſeet. Iulbend det. Kom —

(Adelma ſtaaer i Begreb med at træde frem.)

Turandot.

Jeg vil

Om ham ei høre meer. Han er en Mand.

Jeg hader, maa ham hade. Veed jeg ikke,

At hver en Mand er troløs, elſker kun

Sig ſelv? Paa dette hele falſke Kion

Er Hjertets ſkionne Drift og ſkionne Troſkab

Uværdig kaſtet bort. De ſmigre, fryde

Som Slaver, naar de beile, men ſaaſnart

De os beſidde, viſer ſig Tyrannen.

En tirret Stolthed, og en lovløs Villje,

En egenſindig heftig Attraa — det

De kalde deres Elſkov, deres Hylbing.

Det blindt dem river hen til uøørt Daad,

Det driver dem endog i Dødens Svælg.

Den ſande, elſkovsfulde Troſkab ene

Blev

Blev given Kvinden. — Nok om dette. Seer jeg
 I Morgen ham som Seervinder, da
 Er Døden mig ei skrækkelig som han.
 Mig skulde disse lave Sjele see
 Nedværdiget til Hverdagslivets Lod,
 Mig til en Mand, en Herre bunden see?
 Nei, nei! saa dybt skal Turandot ei synke.
 Jeg staae som Brud! For kysse Havets Bund,
 End taale Mandens Læber paa min Mund!

(Adelma har trukket sig tilbage igien.)

Zelima.

Vist maa det, Dronning, falde Eder haardt,
 At stige ned fra Eders stolte Høide,
 Hvor Verden studsende har Eder seet.
 Hvad er den tomme Roes, naar Elskov taler?
 Tilstaae det! Eders Time kommen er!
 Rast Stoltthed bort! Viig for den større Vælde —
 I hader ikke, kan ham ikke hade.
 Hvorfor da stride mod sit eget Hjerte?
 Ræk ham, den Elskte, Eders Haand, og let
 Den Lykkelige Verdens Spot da bærer!

Adelma

(har lurende nærmet sig mere og mere, og træder nu frem.)
 Den, som i Ringhed fødtes, klæder det,
 Som Zelima at tænke. Konge-Blod
 Kun føler kongeligt. Ei vil jeg Dig

For:

Fornærme, Selima. Men Dig det ikke
 Er givet, i Tyrstindens Plads at tænke
 Dig ind. Hun, nys saa høit opløstet, nu
 For Alles Dine skal i Divan synke
 Saa dybt, en ussel Fremmed der skal prale
 Med Seiren over hende! Disse Dine
 Saae grant den Skadefryd, den stolte Haan,
 Som tindred' frem i alle Mandfolks Blik,
 Da han, sig overlegen Indsigt stolt
 Bevidst, saa let vor Dronnings Gaader løste,
 Som var det Børneleeg. Af Skam og Harm
 Jeg bristefærdig var. — For ømt jeg elsker
 Min skionne Hersterinde, hendes Roes
 Kun alt for meget ligger mig paa Hjerte.
 Jeg hende, som saa ædelt trodsset har
 Det hele Mandkøn, skulde bunden see
 Til denne Mand?

Turandot.

Bring mig ei meer i Harniss!

Selima.

Sa vist, en stor Fortred, at vorde Kone!

Adelma.

He, Selima. Ei Du kan sige os,
 Hvorved et ædelt Hjerte krænktes. Jeg
 Kan ikke smigre. Det var grusomt, her
 At skaane, at fortie Sandhed. Er det

End

X End allerede bittert nok, at Manden,
 Den Overmodige, vor Husbond bliver,
 Saa snart han har vort Ja: det trøster dog,
 At vi, af eget Valg og egen Yndest,
 Os selv hengive; det forpligter ham
 Til Tak, og sætter Grændse for hans Hovmod.
 Men nu vor Dronnings Lod! hvor tifold tung!
 Hvor har hun selv sin Skæbne sig forværret!
 Ei hendes frie Valg og Omhed, nei,
 Ikkun sig selv, sin seirende Forstand
 Vil han, den Stolte, takke for sin Lykke.
 Som Kampens Bytte ham tilhører hun.
 Mon han vil agte hende, vise Skaansel
 Mod hende, som mod ham har ingen viist,
 Som nødte ham til Kamp paa Liv og Død,
 Og nu som Seirens Priis tilfalder ham?
 Vil han med Maadehold sin Ret benytte? —

Turandot

(i heftigste Bevægelse.)

Adelma! viid! blier jeg ham Svaret skyldig,
 Ved Altrets God jeg jager Dolken dybt
 I dette Bryst.

Adelma.

Gat Mod, min Herskerinde.
 Giv ikke Haabet op! Kunst eller List
 Os løser Gaaden.

Zelima.

Godt. Ifald Adelma
Seer mere dybt end jeg, og har for Eder
Den Iver, som hun paastaar, hun da hjælpe,
Og skaffe Raad.

Turandot.

Adelma! min Veninde!

Skaf Raad og Hjelp! Jeg kiender ham jo ei,
Veed ei, hvorfra han kom; hvor kan jeg vide
Hans Et og Navn?

Adelma (betænker sig.)

Vie lidt — Jeg har det — Sagde
Han ei i Divan, her i Peking selv
Er en, som kiender ham? Dpspørge maa man,
Igiennem hele Staden maa man lede,
Ei Guld, ei Skatte spares maae —

Turandot.

Spar intet.

Tag Guld og Edelstene. Ingen Skat
Er mig for stor, naar den til Maalet bringer.

Zelima.

Hvem vende vi os til? hvo bringer os
Paa rette Spor? — Og sæt, at Midlet lykkes,
Vil det da blive skjult, at Guldets Kraft,
Ei hendes Klogt og Vid har Knuden løst?

Adel-

Adelma.

Vil Zelima maaskee forraade Sagen?

Zelima.

Det gaaer forbydt. — Spar Eders Guld, Prindsesse!
 Jeg taug: jeg Eders Hjerte vilde røre.
 Hun vil — den Magt tiltroede jeg min Røst —
 Frivillig lønne ham, den værdigste
 Af alle Prindser, ham, hun selv ei hader! —
 I vil ei røres! Nu velan, saa seire
 Min Pligt, min Lydighed! — I maa da vide:
 Min Moder Skirina var hos mig nys,
 Var ganske henrykt ved den Tidende,
 At denne Prinds var bleven Seiervinder.
 Men om den nye Beddestrid endnu
 Hun intet vidste; i sin første Glæde
 Betroede hun mig altsaa, denne Prinds
 Er hendes Giestven, og at Hassan kiender
 Ham nøie, ja med Ufrygt og Venfæb
 Er ham hengiven. Nu jeg fritted' om
 Hans Stand og Navn. Dog dette, siger hun,
 Er hende selv en Gaade, hendes Mand
 Endnu standhaftig skjuler; skiondt hun haaber
 Omfæder at udgrunde den! — Fortjener
 Jeg det endnu, saa drage min Fyrstinde
 Min Trofæb, min Hengivenhed itivl!

(gaaer fornærmet bort.)

Tu-

Turandot (iler efter hende.)

Bliv, Zelima! Er Du fornærmet? — Bliv!

Tilgiv Veninden!

Adelma

(holder hende tilbage.)

Lad kun hende gaa!

Paa Sporet Zelima os hjælp, nu er det
 Vor Sag, med Snildhed at benytte Vinket.
 Det Daarskab var at haabe, Hassan skulde
 Godvillig røbe, hvad ham er betroet,
 Nu da han veed, det fuldt er værdt at giemmes.
 Forslagen List, ja, hjælper Listen ei,
 Da Vold maa rive Sløret fra det Skjulte;
 Hør da mit Raad — Hvert Dieblig er kostbart —
 Hid i Seraillet strax med denne Hassan,
 For han advaret kan undløbe os!
 Tillad, jeg kalder Eders Slaver!

Turandot

(falder hende om Halsen.)

Som

Du vil, Veninde! Alting jeg tillader,
 Naar kun den Fremmede sig tabt maa give!

(gaaer.)

Adelma.

Nu, Rærlighed! viis nu, hvad du formaaer!
 Din Vælde maa jo hele Verden lyde.

Din

Din Bistand ene Held min Gierning spaaer.
 Lad henrykt mig forhadte Lænke bryde!
 Min stolte Fjende hjælp mig at besnære,
 Min Seiers Løn lad ham, jeg elsker, være!
 (gaaer.)

Fredie Dyrin.

Uden for Paladset.

Kalaf og Barak (ere i Samtale, i det de træde ind.)

Kalaf.

Men her i Staden lever ingen Sjæl,
 Som kiender til mig, uden Du allene,
 Du Redelige — Dg mit Arverige
 So ligger mange hundred' Mile borte.
 I otte Aar det alt for mig er tabt.
 I den Tid, veed Du, levede vi skjulte,
 Dg Rygtet nævner os som døde — Barak!
 Ei nær saa meget den Ulykkelige
 Behøver for at glemmes.

Barak.

Nei, min Prinds!

Tilgiv mig, det var ubesindigt handlet.
 Selv det Umulige maa den befrygte,
 Som under vrede Stjerner fødtes. Selv

De

De stumme Stene reise sig som Vidner
 Mod ham, hver Muur har Drer, Væggen er
 Forræder. Nei, jeg kan ei give mig
 Tilfreds! Mod al Forhaabning viser Lykken
 Sig Eder gunstig, lader Eder vinde
 Den deiligste Prindsesse, og med hende
 Et mægtigt Rige; og med eet igien
 Forspilder Eders underlige Grille
 Den hele Seier!

Kalaf.

Havde Du, som jeg
 Seet hendes Sjeleangst og vilde Smerte!

Barak.

Paa Eders Faders, Eders Moders Smerte,
 Den Angst, som piner de Utroestelige
 I fjerne Verlas — ak! der ei blev tænkt,
 Da Qvindesiet græd!

Kalaf.

Bedøm med Skaansel
 Min Kiærlighed. Min hele Hu stod til
 At føie hendes Sind. Maaskee mit Høimod
 Kan røre hende, vække kiærlig Tak
 I hendes Hjerter —

Barak.

Tak — i Slangehjertet?

Haab aldrig det!

Ka-

Kalaf.

Undgaae mig kan hun ei.

Hvo rækker Nøglen til min Gaade? Du,
Ei sandt? Du har ei røbet mig? Maaskee
Du har betroet Din Hustru, hvo jeg er?

Barak.

Seg? Intet Bogstav. Barak kiender bedre
Sin Skyldighed. Dog veed jeg ikke selv,
Hvorfor mit Hjerter føler sig beklemmt,
Og skummel Anelse mit Sind omtaager!

Fjerde Act.

De Forrige. Pantalon. Tartaglia
og Brigella med Soldater.

Pantalon.

See, see! Der er han jo! — Min ædle Prinds,
Hvor løber I omkring? Hvad har I her
At søge? (betragter Barak betænkelig.) Hvo er denne
Fremmede,
I sladdrer med?

Barak

I vee os! Hvad betyder

Vel dette?

Tartaglia.

Fael! Hvo er han?

Ka-

Kalaf.

Veed jeg det?

Jeg stødte paa ham her. Mig falder Tiden
 For lang, og derfor spurgte jeg ham ud
 Om Staden og dens Skikke.

Tartaglia.

Eders Ord

I Ere, Prinds! I ere for lige frem
 For denne falske Verden. Hjertet løber
 Med Hov'det bort. — Com nu i Morges, Herre!
 Hvor Pokker kom I til den Narrestreg,
 At slippe Fuglen atter ud af Haanden!

Pantalon.

Nu, nu; hvad skeet er, er forbi. I kender
 Kun lidt, min kære unge Prinds, den Glattiis,
 Hvorpaa I staaer, hvordan fra hver en Kant
 Forrædersnarer spændes, Lumskhed lurar —
 Om vi Jer slap affyne — som en Stær
 Man fik Jer til at plappre! (til Barak.) Naboe
 Næsviis,

Hold han sin Næse herfra! — Eders Høihed,
 Behag at træde ind. — Heida, Soldater!
 Omringer ham, som Vresvagt! — Brigella!
 I kender Eders Pligt — Bevogt hans Dør,
 Indtil i Morgen tidlig Divan samles.
 Lad intet Menneske faae Udgang til ham!

Eaa

Saa er vor Keisers Villje. (til Kalaf.) Mærker I?
 Han er indtagen i Jer, og befrygter,
 Der maatte noget Uheld støde til.
 Kan han i Morgen Eder ei omfavne
 Som Svigersøn, saa frygter jeg, vi bære
 Den gamle Herre til sin Grav. Tillad mig
 At sige reent ud, Prinds! Den Streg i Morges —
 Den var — en Narrestreg! — For Himlens Skyld!
 Tag Jer i Agt, lad ingen lokke Navnet
 Ud af Jer! (hvisker fortrolig.) Dog ifald I ganske sagte
 Vil hviske det den gamle Pantalon
 I Dret, ganske sagte, da vil han
 Net være Jer uendelig forbunden.
 I vover intet ved det.

Kalaf.

Gamle, er det

Den Lydighed, I viser Eders Keiser?

Pantalon.

Ha bravo! excellent! — Nu marsch! Foran,
 Brigella! Hører I? Hvad staaer I her,
 Og gaber?

Brigella

Vilde man kun sladdre mindre,
 Jeg nok skal passe, hvad jeg bør.

Tartaglia.

Sa, pas

Godt

Godt paa. Med Eders Hoved staaer I inde
Derfor.

Brigella.

Mit Hoved mig er kjær, som Eder
Ser selv. Formaning er til Dverflod.

Tartaglia.

Det klør og stikker mig, at vide Navnet —
Hvis Eders Høihed fandt for godt at lade
Mig vide det; hos mig det som en Skat
Begraves og bevares — I kan troe mig!

Kalaf.

Forgiæves frister I. — I Morgen tidlig
Skal I, skal hele Verden kiende det.

Tartaglia.

Bravo! Bravissimo! Det maa jeg lide!

Pantalon.

Nu, Gud besejlet, Prinds! (til Barak.) Og I, Herr
Styngel!

Det bedre var, I pass'de paa Jer Arbeid,
End her at passe paa; forstaaer I mig?

(gaaer.)

Tartaglia

(Hæler til ham.)

Sa vist! I seer mig ud til allehaande.
I har et Hæks, som ikke staaer mig an

I

Saa

Saa synderligt. Jeg raader Jer det bedste,
 Pak Jer herfra!

(følger efter Pantalon.)

Brigella (til Kalaf.)

Tillad mig, Prinds, at jeg
 Adlyder den, som kan befale. Hav
 Den Godhed, at gaae herind.

Kalaf.

Meget gierne!

(til Barak.)

Ven, til vi sees! ved bedre Leilighed,
 Lev vel!

Barak.

Min Herre, jeg er Eders Slave.

Brigella.

Afsted! afsted! Lad Complimenter fare!

(Kalaf følger Soldaterne, som omringe ham. Timur
 træder frem fra den modsatte Side, bliver ham
 vaer, og udtrykker Skræk og Forundring ved sine
 Gebærder.)

Barak

(seer efter ham.)

Trohjertede, din Ustyld Himlen skjærme!
 Min Tunge nok skal vide, hvad den siger.

Femte Optrin.

Timur (en Olding, flet klædt.) Barak.

Timur

(forfærdet, ved sig selv.)

See mig! min Søn! Soldater føre ham
Som Fange bort! De føre ham til Døden!
Det sikkert er Tyrannens Sendebud!
Grusomme Chan af Teflis! blev din Hævn
Gi mættet ved min Trones Fald? Din Arm
Endog i Pekin os forfølger!

(iler efter ham, og raaber høit:)

Kalaf!

Min Kalaf!

Barak

(træder i Veien for ham, og holder ham sit Sværd
for Brystet.)

Stand, Ulykkelige! Du

Er Dødsens!

(Pause. Begge see forundrede paa hverandre. Imid-
lertid er Kalaf gaaet bort med Bagten.)

Tael! Hvo er Du? hvorfra kom Du,
At Du kan nævne denne Ynglings Navn?

Timur.

Hvad seer jeg? Gud! Du Barak! Du i Pekin!
Du hans Forræder? En Oprører? Sværdet
Du mod Din Konge drager?

Barak.

Store Guder! ;

Umuligt! — Timur?

Timur.

Ja, Forræder! Din

Forsfulgte, nu endog af Dig forraabte
Monark! Hvi tøver Du? Tag dette Liv!
Det er forhadet mig, da den troeste
Blandt mine Tjenere jeg finder troløs,
En nedrig leiet Morder, og min Søn
Jeg seer til Døden slæbes!

Barak.

Herre! Herre!

O Gud! det er min Konge! Alt for vel
Jeg kender ham.

(falder ned for hans Fødder.)

I denne Usfelhed!

I Guder! At jeg skal opleve dette!

— Tilgiv min blinde Rase, bedste Herre!

Kun Kierlighed til Eders Søn, kun Skrækken,
Min troe Omhu var det, der henrev mig.

Saa vist I elsker Eders Søn, saa lad
Gi Navnet Kalaf nogensinde komme

Fra Eders Læber! — Her jeg hedder Hasfan,
Gi Barak mere. — Bee mig! Dersom her

Man lurar paa os! — Siig, om og Elmaze,
Min Dronning, hid med Eder kom?

Timur.

Timur.

O tie dog!

Lie, Barak! Du min Smerte kun fornyer!
 Al anden Kummer bar hun, men at savne
 Sin Søn, den eneste, var Moderhertet
 For haardt et Stød — snart livløs segned' hun
 Op til mit knuste Hjerte.

Barak.

O min Dronning!

Timur.

Nu blev min sørgelige Braa i Verlas
 Utaalelig for mig Forladte. Bort
 Jeg sneeg mig, fulgte Sporet af min Søn.
 Fra Land til Land, fra Stad til Stad, jeg spurgte
 Mig frem. Og nu, da efter lang Omvanken
 Mig Himlens Haand har ledet hid, nu skal
 Mit første Blik gienfinde ham som Fange
 Ført hen til Døden!

Barak.

Kom, o kom, min Konge!

Frygt ei for Eders Søn! Maaskee, forinden
 Den næste Dag forsvinder, seer han sig
 Ved Lykkens Spidse, lønnes han og I
 For alle Trængsler! Kun hans Navn, og Eders,
 I maa fortie — Mærk for alting det!
 Jeg hedder Hassan her, ei Barak.

Timur.

Timur.

Dette

Er mærkt for mig — Forklar Dig!

Barak.

Kom! det er

Ei Stedet til Forklaring! I mit Hjem,

Der skal jeg —

(Skirina træder ud af Paladset.)

Dog, hvad seer jeg? Skirina!

Hun kommer fra Serraillet! Bee mig, alt

Er robet (til Skirina heftig.) Hvad har Du at gjøre
her?

Siig, Ulykksalige! hvorfra Du kommer?

Sjette Optrin.

Skirina. De Forrige.

Skirina.

Jh, fra Serraillet, fra min Datter. Glæden

Mig drev derhen, fordi vor smukke Gæst,

Den ubekjendte Prinds, gik af med Seiren.

Dg saa — nu ja — fordi jeg vilde see,

Hvorledes Brudestanden klæder hende,

Uhyret, der saa længe havde Mandsske!

Jeg glædte mig derover med min Datter.

Bar.

Barak.

Ha, som jeg tænkte! Sladdervurne Qvinde!

Du veed ei Alt, og med Dit Snakketøi

Du hopper som en Skade til Seraillet.

Jeg søgte Dig; jeg vilde det afværge.

For sildigt! Qvindens Uforstandighed

Er mere rap tilfods end Mandens Wiisdom —

Hvad har man der ei sladdret, bralret ud med!

Tilstaae kun Alt! Det er mig, som jeg hører

Dig i Din taabelige Glæde sige:

Ja denne Ubekiendte, ham jeg kiender,

Han boer hos os, min Mand veed, hvem han er,

Han gjør saa meget af ham — Tael da, har

Du sagt det?

Skirina.

Naar saa var — hvad var det mere?

Barak.

Nei, nei, tael reent ud. Har Du sagt det?

Skirina.

Ja

Jeg har. Hvad er det værdt at lægge Skjul paa?

De Navnet ogsaa vilde af mig vide,

Og jeg maa tilstaae — jeg har lovet det.

Barak.

Wæ! Det er ude med os! — Rasende! —

(til Timur.)

Afsted vi maae. Paa Flugten!

Timur.

Timur.

Siig mig, hvad

Betyder dette? —

Barak.

Bort! fra Pekin! Spild

Ei Tiden!

(Trusaldin viser sig i Baggrunden med sine Sorte.)

Bee os! alt det er for silde.

Hist komme de — de Sorte — de Udsendte

Fra Turandot — Uffindige! Saa har

Din Tunge da beredt vor Undergang!

(Trusaldin er bleven ham vaer, og 'gør Tegn til de
Sorte, at de skal gribe ham.)

For mig er Flugten spærret — Red kun Dig

Og denne Gamle!

Timur.

Men forklar mig dog —

Barak.

Bort! Siig mig ei imod! — Jeg robet er! —

Som Graven være lukket Eders Mund!

Gert eget Navn og hans lad aldrig komme

Fra Eders Læber! — Taabelige Kone!

Isfald Du vil oprette, hvad Din Tunge

Fordærvel har — da skjul Dig, — ikke hjemme, —

Hos Fremmede; hold ogsaa denne skjult

Til næste Middag —

Skiri-

Skirina.

Skal jeg da ei vide? —

Timur.

Vil Du med os ei flye?

Barak.

Gier hvad jeg siger!

Mig gaae det, som det vil, naar I kun reddes.

Skirina.

Siig, Hassan! hvori har jeg feilet da?

Timur.

Forklar mig denne Gaade!

Barak (heftig.)

Hvilken Dval!

For alle Guders Skyld, affted, og spørger
Ei videre!

(Soldaterne omringe dem.)

For silbig! ingen Flugt

Er mere muligt. — Navnet, gamle Mand!

Fortie blot Navnene, og alting kan

Gaae vel endnu!

S y v e n d e D y t r i n .

De Forrige. Trufaldin med Gildingerne.

Trufaldin

(er efterhaanden kommen nærmere, og har besat Udgangene;
han træder nu frem, og med Ophævelser holder
ham Sablen for Brystet.)

Staae stille! Gi af Stedet!

Vov ei et Muk! I andre der ei heller!

Om I har Livet kjær!

Skirina.

D vee mig!

Barak.

Her

Er Hassan, som I søge; jeg er villig
At følge.

Trufaldin.

Ingen Larm! Vi mene Jer

Det godt. Der netop skal Jer vederfares
En ganske usædvanlig Gunst og Gæ.

Barak.

Ja, i Seraillet jeg skal føres; kom!

Trufaldin.

Saa sagte! sagte! Tænk dog, hvilken Naade
Der venter Jer! I Harem! i min Dronnings
Serail! — Hvor ellers knap en stakkels Myg
Gaaer Indpas, uden først at eftersees,

Om

Om den er Hammyg eller Hunmyg, og
 Er den en Han, den uden Naade spiddes. —
 Hvo er den Gamle der?

Barak.

En stakkels Tigger,
 Mig ubekiendt. — Kom, lad os gaae.

Trufaldin

(betragter Timur med latterlig Røiagtighed.)

Wie lidt!
 En stakkels Tigger! Seer man! Denne Stakkels —
 Ham vill' vi ogsaa ædelmodigst tage
 I vor Beskyttelse (betragter Skirina.) Og denne Kone?

Barak.

Hvi tøver Du? Jeg veed, Din Dronning venter.
 Lad denne Diding gaae — jeg hverken ham,
 Ei heller Konen der har seet tilforn.

Trufaldin (ovbragt.)

Ei hende seet? Fordømte Løgner! Hvad?
 Jeg ikke skulde vide, hun er gift
 Med Dig, og har en Datter i Seraillet?
 Jeg har vel hundred' Gange hende seet
 Besøge Zelima.

(med komisk Gravitet til Gildingerne.)

I Slaver, agter

Paa mine Vink! De tre Personer her
 I har at svare til; bevogter dem,

For:

Forstaaer I? ingen Moders Sjæl tillades
 At tale med dem, og ved Nattens Komme,
 Naar Alt er taust, de bringes til Seraillet!

Timur.

O Gud, hvad venter mig!

Skirina.

Er det en Drøm?

Barak (til Timur.)

Hvad Dig, og mig der venter? — Min Beslutning
 Skal intet røkke. Vær og Du standhaftig.
 Glem ikke, hvad jeg anbefalte Dig —
 Hvad end Dig vederfares, vogt Din Tunge!
 Nu Kvinde, har Du ikke godt det lavet?

Skirina.

Gud staae os bie!

Trufaldin (til Slaverne.)

Nu Marsch! afsted med dem!

(de gaae.)

Fjer-

Fjerde Optog.

Forgaard med Colonnade. I Midten et Bord
med et stort Bækken, fuldt af Guldstykker.

Første Optin.

Turandot. Zelima. Skirina. Timur. Barak.

(Barak og Timur staae lige over for hverandre, hver ved sin Colonne. Gilbingerne omringe dem, alle med blottede Sabler og Dolke. Zelima og Skirina staae grædende paa den ene, Turandot trængende og streng paa den anden Side.)

Turandot.

Endnu er Tiden. Jeg nedlader mig
Endnu til Bønner. — Dette Bjerg af Guld
Er Eders, hvis I strax og villig mig
Den Ubekiendtes Stand og Navn forklare.
Men tøver Svaret — Eders Dødsdom selv
I fælde. Disse Dolke skal Jert Bryst
Da giennembores! Slaver! værre rede!

(Gilbingerne holde dem Dolkene for Brystet.)

Bar

Barak (til Skirina.)

Nu, Skirina, nu seer Du da den Afgrund,
Hvori Din Gladdresnge styrter os!

— Prindsesse, møt kun Eders Grumhed. Viid,
Jeg trodser hver en Dval, I kan optænke,
Den værste Død er jeg bereed at lide.

— Frem, Bødler, I, hvis Blodtørst lurar gribst
Paa Herskerindens kiendte Mordervink,
Læmlæster, sønderriver, dræber mig!

Mig skrækker intet. — Hun har Ret, jeg veed,
Hvo Prindsen, hvo hans Fader er, men aldrig
Skal nogen Pinsel Ordet mig afpresse.

Ei hendes Guld forfører mig; saa ringe
Som Støvet for min Fod jeg agter det. —

Min Hustru, fæld for mig ei mindste Taare.

Spar den for denne Gamle, stræb for hans Skyld
I dette Tigerbryst at vække Medynk,

At den Uskyldige maa reddes. At

Han er min Ven, er al hans Brøde.

Skirina (bønlig.)

Dronning!

Gorbarmelse!

Timur.

Hvi skal en Dding spares,

Som Guderne med uforsønlig Brede

Forsølge? Ham er Livet kun en Dval,

Dg Døden Trøst. Dig vil jeg redde, Ven,
Dg døe. Du Grumme, viid da —

Barak (afbryder ham.)

Die! Hvad gior Du!

Ved alle Guder jeg besværger Dig! —

Turandot (opmærksom.)

Du veed da Navnet, Gamle?

Timur.

Om jeg veed det?

Umenneske! Min Ven, forklar Dig dog,
Hvorfor skal disse Navne skjules?

Barak.

Ham

Dg os I dræber, naar I nævner dem.

Turandot.

Han kun vil skrække Dig, frygt intet, Gamle. —
Frem, Slaver! tugter den Forbavne.

(Gildingerne omringe Barak.)

Skirina.

Guder!

Beskiærmer ham! Min Mand! Min Mand!

Timur.

Tilbage!

Hvad skal jeg gribe til! O Dval! O Skrak! —

Prindsesse, sværg mig til ved Eders Hoved,

Ved Eders Guder sværg mig, at hans Liv,

Dg

Dg denne Ubekjendtes Liv skal spares —
 Mit eget er mig Intet — det jeg bringer
 Med Glæde Eders Kæsenhed til Offer —
 Det sværg mig til, og jeg bekiender Alt.

Turandot.

Sa, ved mit Hoved, ved den høie Fohi
 Jeg sværger, hverken Eders eller Prindsens,
 Ei heller Nogens Liv her Fare staaer —

Barak (afbryder.)

Die Falske — Fæst ei Tro til hendes Eed!
 Forræderi bag den sig skjuler — Sværg,
 Sa, Turandot, sværg, at den Ubekjendte
 Skal Eders Husbond vorde samme Stund,
 Vi røbe Navnet — at Retfærdighed
 Dg Billighed det kræver, veed I selv,
 Ufsionsomme! Tilsværg os, om I tør,
 At han af Jer forsmaaet, ei fortvivlet
 Skal døe ved egen Haand — Dg sværg os til,
 At, naar I hører Navnet, ei vort Liv
 I røbe, eller os i evigt Fængsel
 Begrave levende, for Verden skjulte —
 Det sværg os til — og selv jeg er den første,
 Som fejler Eders Ord!

Timur.

Hvorfor er

Alt dette mørkt for mig! I Guder, ender
 Min Dval, min Sjeleangst!

Tu

Turandot.

Mit Taalmod trættes —

Flur griber — giennemborer dem!

Skirina.

O Dronning!

Forbarmelse!

(De Sorte ere i Begreb med at adlyde, men Skirina
og Zelima kaste sig imellem dem.)

Barak.

Nu seer Du, Gamle, selv

Hvad Sind der boer i hende!

Timur (Enælende.)

Dig, min Søn!

Seg ofrer glad mit Liv. Din Moder gif

Forud — jeg følger hende.

Turandot

(Studsende, holder Slaverne tilbage.)

Holder inde!

Hans Søn! Hvad hører jeg! En Prinds er Du?

En Konge? Du den Ubekiendtes Fader?

Timur.

Ja, Grumme! Jeg er Konge — er en Fader,

Som i sin Dval forgaaer.

Barak.

Min Konge, af!

Hvad har I gjort!

G

Sk.

Skirina.

En Konge! Saa elendig!

Zelima.

Retfærd'ge Himmelgud!

Turandot

(taber sig i dyb Forundring, og viser sig rørt.)

En Konge sunken

Saa dybt i Nød! — Og han er Fader til
Den stakkels Ungling, som jeg tvinger mig
At hade — som jeg dog ei hade kan!
— O den Unkværdige! — Hvad skeer mig! — Høit
Af Uro banker Hjertet mig i Barmen!
Hans Fader! — Og han selv — Var det ei saa?
Til ringe Tjeners Gierning tvungen, og
For Løn at bære Byrder! — Hvilken Skiebne!
Hvad er dog Menneſket!

Barak.

See, Turandot!

See her en Konge! Gys, og ſkiælv tilbage!
For helligt er hans Hoved til at røre
Et Haar derpaa. Formaaer hans Jammer ei
At vække Medynk hos Jer, taler intet
J Eders Bryſt for Menneſket, ſom lider,
Saa lad dog Skamfuldhed afvæbne Jer.
For Eders egen Faders ſølvgraae Tøſe
Blis Urefrygt i denne Olding — Drag

Ei Skændsel over Eder selv, ved Udaab,
 For Eders Fyrsteblob uværdigt! Nok,
 At Ynglinge Du myrder, skaan den Svage,
 Skaan sneehvid Alderdom, der tvinge kan
 Selv Guder til Forbarmelse.

Zelima

(Kaster sig for hendes Fødder.)

J røres,

J kan ei modstaae! D lad Medynk seire!
 Viis Raade! alt for stor er denne Jammer!

Undet D ytrin.

Adelma. De Forrige.

Turandot

(iler hende imøde.)

Adelma! kommer Du? — Skaf Hjelp og Raad!
 Man gjør mig vaabenløs — Jeg er mig selv
 Ei mægtig! Dette er hans Fader — er
 En Konge!

Adelma.

Alt jeg hørte. — Bort med disse,
 Skaf Guldet ogsaa bort — vor Keiser kommer!

Turandot.

Min Fader? hvad?

Adelma.

Er alt paa Veien hid.

(til Slaverne.)

Bort, før vi overfaldes! Disse to
 J bringe til Seraillets dybe Hvælving;
 Der skjuler dem til videre! (til Turandot.) Forgæves.
 Ved Magten vindes intet. Lysten ene
 Os nu kan redde. — Jeg et Anslag har —
 J, Skirina, maa blive. Ligeledes
 Maa Zelima.

Barak (til Timur.)

Min Fyrste, vee os begge!

Man lægger nye Planer til vort Fald!
 — J, Hustru! Datter! værer troe, beviser
 Standhaftighed, lad ikke denne Slange
 Forsøre Jer!

Turandot (til Slaverne.)

Udlyder det Befalte!

Hvor Hvælvingen er dybest, giemmer dem!

Timur.

Du Eders hele Hævn mod denne Isse!
 Kun ham, min Søn, J skaane.

Barak.

Skaansel her,

Hos denne Furie! For Eders Søn
 Alt Haab er ude. Os — det seer jeg grant —

Bit

Vil evig Nat for Verdens Dine følge.
 Vi føres hen, hvor ingen venlig Straale,
 Og intet Dø naaer os, hvor vort Raab
 Ei trænger op til noget ynksomt Dø!

(til Prindsessen.)

Let kan Du Dødeliges Dø blænde.
 Men tænk paa Himlens Straffedom, og gys!
 I Mattens Mulm, i dybest Morderhule,
 I Dødens Gruber Du Din Misdaad skjule —
 Engang den dog skal drages frem til Lys!

(han og Timur følge med Gildingerne, hvilke tillige bærer
 Børdet og Skaalene med Guldmonterne bort.)

X Tredie Optrin.

Turandot. Adelma. Zelima, og Skirina.

Turandot (til Adelma.)

Paa Dig jeg stoler, eneste Veninde!
 Taal, siig, hvorledes Du mig redde vil.

Adelma.

Den Vagt, som Keiseren har ladet stille
 For Prindsens Bolig, er paa vores Side.
 Man kan gaae til ham, tale med ham — Hvad
 Er os ei muligt da, naar klogelig
 Vi baade Venlighed og Trusler nytte.
 Trofskyldigt er hans Hjerte, snart han løber

I det

J det udspændte Garn. Naar Skirina,
Naar Zelima kun hjelpe til, og hver
Sin Rolle spiller, borger jeg for Seiren.

Turandot (til Skirina.)

Er, Skirina! Din Husbonds Liv Dig kjær?
Jeg har ham i min Magt — kan dræbe ham —

Skirina.

Hvad end det er, jeg er bereed til Alt,
Kan jeg kun Hassan redde.

Turandot.

Zelima!

Isald min Gunst har noget Værd for Dig —

Zelima.

Stoel paa min Iver og min Trofskab!

Adelma.

Vel,

Saa kommer. Intet Dieblig maa spildes.

Turandot.

Gaaer!

Og følger hendes Ord.

Fjerde Optrin.

Turandot (allene.)

Hvad har hun fore?

Og kan hun redde? Guder, styrker hende!

Kan

Kan denne Seierskrands endnu jeg vinde,
 Hvis Navn er da berømmeligt, som mit?
 Hvo vover da i Sjelekraft at kappes
 Med Turandot? — O herligt, naar i Divan,
 I den forventningsfulde Kreds, med Haan
 Jeg ham tilraaber Navnet — viser ham
 Bækkæmmet fra min Trone bort! — Og dog
 Det er mig, som det vilde mig bedrøve!
 Som saae jeg ham fortvivlet for min Fod
 Udaande sidste Suk — og dette Syn
 Mig giennem Sjelen trænger. — Turandot?
 Hvor er det store Hjertes ædle Stolthed?
 Gik ham det nær, i Divan over dig
 At triumphere? Hvordan er den Lod,
 Som venter dig, hvis ogsaa her han seirer?
 Du talte sandt, Adelma — det for vidt
 Er kommet alt! At træde nu tilbage,
 Umuligt er! — Jeg seirer eller falder!
 Man Verdens Under, eller Spot mig kalder!

Femte Optrin.

Turandot. Altoum. Pantalón og Tartaglia
 følge ham i nogen Frafand.

Altoum

(Læsende i et Brev, og i dybe Tanker; affides.)

Slig Ende tog det med den blodige

Ly=

Tyræn af Teflis! — Kalaf, Timurs Søn,
 Jordreven fra sit Fædreløse, flygtig
 Fra Land til Land omvankende, maa hid
 Til Pekin komme, og ved sære Skæbner,
 Hvor mange Døden fandt, sin Lykke finde!
 Saa drages Mennesket ved skjulte Baand
 Paa gaadefulde Spor! Dog i det Høie
 Bevogter trolig ham et Guddomsøie,
 Og styrker kiærlig ham en Faderhaand.

Pantalon

(sagte til Tartaglia.)

Er Majestætens Hjerne vel forvaret?
 Han taler med sig selv i bunden Stil!

Tartaglia

(sagte til Pantalon.)

Tys! Tys! Et Sendebud er kommet hid
 Fra fjerne Lande. — Hvad det bragte med,
 Maa Pokker vide!

Altoun

(stikker Brevet i Barmen, og vender sig til sin Datter.)

Turandot! Det stunder

Ad Tiden; Diebliffet nærmer sig,
 Som skal afgjøre Sagen. — Søvnløs vanker
 Du her omkring, og marttrer Dig forgiæves,
 At giennemtrænge det Umulige. —
 Din Møie spilder Du, — jeg derimod

Har

Har, uden Møie, været mere heldig. —
 See dette Brev. Her findes begge Navne,
 Og Alt, hvad til Dplysning kræves. Nys
 Et Sendebud fra fjerne Land det bragte.
 Hos mig i sikkert Siemne det forbliver,
 Til næste Dag er omme. Prindsen er
 I Sandhed Konge, og en Konges Søn —
 Men begges Navne blier det Dig umuligt
 At giætte. Deres Rige herfra ligger
 Dertil for langt; vel aldrig Navnet løb
 I Pekin. — See, hvis ei jeg Faderhjerte
 End bar for Dig, i silbig Nat jeg ikke
 Dpsøgte Dig endnu. — Kan det Dig glæde,
 Dig anden Gang i Divan at udsætte
 For Haan, for Latter af et opbragt Folk;
 Der higer kun at see Din Stoltthed bøiet?
 Du veed, hvor lidet Mængden er Dig god.
 Med Møie jeg dens Harm vil kunne dæmpe,
 Naar nu i Divan Du forstumme maa. —
 — See, fiære Barn, det bragte mig herhid.

(til Pantalon og Tartaglia.)

Forlader os.

(De gaae ugieerne og tøvende bort.)

Sjette

Sjette Optrin.

Altoum. Turandot.

Altoum

(naar de ere borte, nærmer han sig, og tager hende fortrolig ved Haanden.)

Jeg kommer for at redde

Din Tre.

Turandot.

Den, min Fader, trænger ei
Til Redning. Selv jeg vide skal i Divan
At hjælpe mig.

Altoum.

Et daarligt Haab Dig skuffer.

Troe mig, mit Barn, det kan umuligt lykkes.
Jeg læser i Dit Blik, i Dine vildt
Fortrukne Træk Din Sjeleqval. Jeg er
Din Fader, og Du veed, jeg elsker Dig.
— Her hører ingen os — Vær nu fortrolig!
Tilstaae det reent ud — veed Du Navnene?

Turandot.

Om jeg dem veed, vil man i Divan høre.

Altoum.

Nei, Barn, Du veed ei, Kan ei vide dem.
Men var det muligt dog, saa sig det nu.
Jeg lader da den Ulyksal'ge vide,

At

At han er røbet, og i Stilhed lader
 Ham drage bort; Du derved Folkets Had
 Undviger, Seieren er Din, ja mere,
 Du vinder dobbelt Roes, at Du høimodig
 Den Overbundne Kaaner for den Skændsel,
 Som offentlig ham ventede. — Mit Barn,
 Det er min hele Bøn; vil Du vel afflaae
 En Fader, som Dig elsker, denne?

Turandot.

Enten

Jeg kiender eller ikke kiender Navnet,
 Nok! Har i Divan han ei skaanet mig,
 Behøver jeg ham lige lidt at skaane.
 Retfærdigheden gielde! Offentlig
 Skal begge Navne høres, om jeg veed dem.

Altoun

(holder med Møie sin utaalmodighed tilbage, men tvinger
 sig, og vedbliver venlig.)

Var Skaansel mulig? Galdt det ei hans Liv?
 Ei, hvad der var ham mere kjær, Din Haand?
 For Dig at vinde, og sig selv at redde,
 Han maatte rive Seiren fra Dig. Kun
 Et Dieblisk Du tæmme Breden, Barn!
 Brug Overlæg! See, dette Hoved sættes
 Til Pant, Du veed ei Navnene — Men jeg —

Jeg

Jeg veed dem — Her (peger paa Brevet.) de skrevne
staae, og jeg

Dig siger dem — I Morgen tidlig skal
Sig Divan samle, og den Ubekiendte
Fremstille sig; Du ham ved Navn tiltaler;
Lynslagen, dybt bestaaet skal han staae,
Fortvivlet jamre, og forgaae for Smerte. —
Hans Fald og Din Triumph fuldkommen være!
— Dog, naar du ham da høiet har saa dybt,
Opreis ham atter! Fri, ved eget Valg
Ræk ham Din Haand, og end hans Lidelser.
— Kom, Datter, sværg mig til, Du saa vil handle,
Dg strax — her ingen hører os — jeg siger
Dig Navnene. Hvad vi forhandle her,
Jeg sværger Dig, skal med os begge døe.
Derved sig Knuden løser til Behag,
Du kroner Dig med nye Hæderskrandse,
Udsøner Dig med Folkets Hjerter, vinder
Dig selv den værdigste Gemal paa Jorden,
Husvaler, glæder efter bitter Sorg
Endnu Din Fader paa hans gamle Dage.

Turandot

(Ser gradviis kommen i stedse heftigere Sindsbevægelse.)
Ak! hvilke Baaben vender dog min Fader
Smød mig! — Hvortil griber jeg? Skal jeg
Min Tillid sætte til Adelmans Ord?

Til

Til den uviste Lykke? Skal jeg heller
 Min Faders Tilbud nytte? slutte mig
 I det forhadte Aag? — Grusomme Valg!

(hun staaer raadvild i heftig Kamp med sig selv.)

Med, stolte Hjerte! Vei dig! Mod en Fader
 At give tabt, er ikke Skam!

(gior nogle Skridt mod Alroum, men standser atter.)

Dog hvad?

Adelma gav saa kjaek, saa tillidsfuld
 Sit Løfte — Om hun nu mig bringer Svaret,
 Og overilet Eden alt var udsagt?

Alroum.

Hvi vakler Du, min Datter, hid og did
 Tvivlraadig grublende? Mon denne Strid
 Kan vidne for mig, Du er vis paa Seier?
 O Barn, giv efter for Din Faders Bøn. —

Turandot.

Skæe hvad der vil! Adelmās Svar jeg vover
 At bie paa. — Min Fader trænger jo
 Saa heftig ind paa mig? Et sikkert Tegn,
 Det muligt er, jeg kunde Sporet finde
 Foruden ham. — Han enig er med Prindsen!
 Hvad andet! Prindsen selv har sagt ham Alt.
 Det er et aftalt Spil, jeg er forraadt,
 Og Spot man driver med mig!

Al.

Altoum.

Nu? Du tøver?

Hold op, Dig selv at martre, og bestem Dig!

Turandot.

Jeg er bestemt — I Morgen ganske tidlig
Forsamle Divan sig.

Altoum.

Saa Du beslutter,

At føre Sagen til det yderste,
Endog om offentlig Du skal beskiæmmes?

Turandot.

At holde Prøven ud, beslutter jeg.

Altoum

(i heftig Bredde.)

Forchærbede! hovmodigt blinde Hjerte!
Blandt dummeest Pøbel selv er ingen blind
Som Du! Saa vist jeg veed, jeg lever, veed jeg,
At egen Skiændsel Du bereder Dig;
Umuligt er det Dig at løse Gaaden. —
Vel! Divan skal forsamles; tæt derved
Skal Ultret staae, skal Præsten rede staae.
I samme Dieblis, da Du forstummer,
Han under hele Folkets lydelige
Haanlatter Vielsen fuldender. — Ei
Du hørte Faderen, da han bønfaaldt Dig.
Lev eller døe! Han Dig ei heller hører.

(gaaer.)

Tu=

Turandot.

Udelma! sidste Haab! Hvor er du? Alle
 Forlade mig. Min Fader lukker selv
 Sit Hjerter for mig. Ene Du kan redde!
 (gaaer til den modsatte Side.)

Syvende Optrin.

Et prægtigt Gemak med forskellige Dørre. I Bag-
 grunden en orientalsk Divane for Kalaf.

Kalaf (gaaer frem og tilbage, i dybe Tanker.) Brigella
 (med en Fakkelt i Haanden; betragter Kalaf, og
 ryster med Hovedet.)

Brigella.

Nu slog just Klokken tre, min Prinds, og I
 Har just trehundred' tredsindstyve Gange
 Spadseret op og ned i dette Kammer. —
 Mig trykker Sønnen giennem alle Lemmer.
 Tilgiv! I vilde selv maaskee Jer tage
 En lille Slummer; det paa Tiden var.

Kalaf.

Sandt nok, Brigella. Kummerfulde Tanker
 Forjage Søvn fra mig. Søg Du kun Hvile.

Bri

Brigella

(gaaer, men kommer strax tilbage.)

Et Ord til Varsel, Herre! — Skulde her
Tilfældigviis sig noget lade see —
Tag Jer i Ugt — Nu har jeg varet!

Kalaf.

Lade

Sig see? Hvad mener Du? Paa dette Sted?
(Seer sig med uroligt Blik om i Værelset.)

Brigella.

Du søde Himmel! Vel er det forbudet
Ved Livsstraf, at indlade Nogen. Dog
Hvad skal en stakkels Tjener gjøre? Herre,
I veed nok! Keiseren er Keiser, men
Prindsessen, saa at sige, Keiserinde —
Hvad Hun kan falde paa: det maa jo skee!
Droeg mig, min Herre, mellem tvende Dagdrøp
Man smutter ikke let med tørre Klæder.
— Forstaae mig vel. Man gierne passer ærlig
Sin Pligt — Men gierne lagde man og lidt
Tilside til de gamle Dage. Prinds,
En fattig Karl, — som jeg, er ilde faren!

Kalaf.

Hvad? Sætter man endog mig efter Livet?
Brigella, tael!

Brige

Brigella.

Mig Himlen skal bevare!

Men tænk dog, hvor man er nysgierdig for
 At vide, hvem I er. Det kunde hændes,
 At, for Exempel — giennem Nøglehullet —
 Der kom en Aand — et Spøgelse — en Her,
 At friste Jer — Nok! Jeg har varet ad!
 Forstaae mig — Fattig Tjener, fattig Skielm!

Kalaf.

Vær ubekymret. Jeg forstaaer Dig. Jeg
 Skal vide, hvad jeg har at gjøre.

Brigella.

Vel,

Og dermed Gud befalet, Herre! Bring
 For Himlens Skyld mig ikke i Fortred!

(mod Tilskuerne.)

Kan gierne være, mangen en har Mod
 En mægtig Guldbørs at foragte. — Mig
 For min Deel — ærligt talt — det faldt for tungt.

(gaaer.)

Kalaf (allene.)

Han i mit Hjerte vækker Mistro. — Skulde
 Mig Nogen søge her at overfalde?
 Og var det Helveds Aander selv — de komme!
 I dette Bryst skal Modet aldrig døe.

(træder til Vinduet)

H

Snart

Snart Dagen' gryer, jeg ikke længe mere
 Skal denne Marter boie. Midlertid
 Jeg prøve maa, om Sønnen vil mig gæste.
 (i det han vil lægge sig ned, aabner sig en af Dørrene.)

Sttende Dptrin.

Kalaf. Skirina i Mandeklæder, med Maske for Ansigtet.

Skirina

(nærmer sig frygtfom.)

Min kære Herre — Herre — O hvor banker
 Mit Hjerte!

Kalaf (opfarende.)

Hvo er Du? hvad vil Du her?

Skirina

(tager Masken af.)

Saa kiender I mig ikke? Skirina,
 Den stakkels Hassans Kone, Jer Vertinde!
 Forklædt jeg sneeg mig ind igiennem Bagten —
 Ret meget har jeg at fortælle Jer. —
 Dog Angsten qvæler mig, jeg knap kan staae
 Paa mine Been. For Taarer kan jeg ikke
 Til Orde komme.

Kalaf.

Tael kun, gode Kone,

Hvad vil I sige mig?

Skirina

Skirina

(Seer sig bestandig angstlig omkring.)

Min stakkels Mand

Sig holder skjult. Prindsessen fik at vide,

At han Jer kiender. Nu man allevegne

Ham eftersporer, for at slæbe ham

Hen til Seraillet, og med Magt afpresse

Ham Eders Navn. Ifald han røbes, er

Det ude med ham, thi han heller døer

Paa Pinebænken, end han Jer forraader.

Kalaf.

Den brave, vakre Tjener! — Hvilken Grumhed!

Skirina.

J veed ei Alt endnu — Viid, Eders Fader

Er i mit Huus.

Kalaf.

Hvorledes? Milde Gud!

Skirina.

Utroftelig han jamrer over Tabet

Af Eders Moder —

Kalaf.

O min Moder!

Skirina.

Hør

Mig videre. Han veed, J her bevogtes,

For Eders Liv han skjælver, og fortvivlet

H 2

Han

Han vil sig trænge frem for Keiseren,
 Tilstaae ham, hvem han er. "Gaae, som det vil",
 — Saa raaber han — "jeg med min Søn vil døe!"
 Forgæves vil jeg holde ham tilbage,
 Døe mod mit Ord, han kun sin Smerte hører.
 Et Middel fandt jeg dog, hvorved endnu
 Jeg fra det yderste ham hindret har.
 Jeg gav ham Løfte paa, fra Eders Haand
 Og under Eders Navn at bringe ham
 En Skrivelse til trøstelig Opmuntring.
 See, derfor har jeg vovet mig herhvid,
 Trods alle Farer, for at kunne bringe
 Den stakkels Ddning Trost.

Kalaf.

Min Fader her!

Min Moder død! — Du mig bedrager, Kone!

Skirina.

Mig straffe Johi, hvis jeg heri lyver!

Kalaf.

Ulykkelige Fader! Arme Moder!

Skirina.

Her intet Dieblis maae takes. Kom!

Betænk Jer ei, skriv det Par Ord. Isald

J savner det Fornødne, har jeg bragt

Det med mig.

(trækker en Skrivtavle frem.)

Not.

Nok, naar kun den Stakket seer

To Linier fra Eders Haand, at end
 I lever, og det Bedste haaber. Ellers
 Fortvivlelsen ham driver til Paladset.
 Der vil han nævne sig, og Alt er tabt.

Kalaf.

Sa, giv mig denne Table

(han er i Begreb med at skrive, men standser pludselig,
 og seer forskende paa hende.)

Skirina,

Har i Seraillet Du en Datter ei?

Jo, ganske rigtigt; Hassan har mig sagt det;

Hos Turandot hun er Slavinde.

Skirina.

Det

Er sandt! Men hvordan falder I paa det?

Kalaf.

Gaae, Skirina, og siig Du kun min Fader

Fra mig, han uden Frygt kan melde sig

Hos Keiseren, og aabenbare, hvad

Hans Hjerter ham tilfiger; jeg har intet

Imod det.

Skirina (truffen.)

I vil ikke skrive Brevet?

Et Ord fra Jer er nok.

Ka-

Kalaf.

Nei, Skirina,

Jeg skriver intet. Først i Morgen skal
Man vide, hvem jeg er — Jeg undres ellers,
At Hassans Hustru vil forraade mig.

Skirina.

Jeg Jer forraade! Gode Gud! (ved sig selv.) Udelma
Saaer altsaa selv at gjøre Sagen af (til Kalaf.)
Vel, Prinds! som Jer behager. Jeg gaar hjem,
Jeg melder, hvad I overdrager mig.
Men efter al den Umag og den Fare,
Jeg tænkte mindst at lønnes med Jer Mistro.

(i det hun gaar, affides.)

Udelma vaager nok, men Denne slumrer
Saa lidt som hun.

(hun gaar.)

Kalaf (allene:)

En Her — et Spøgelse?

Brigella havde Ret! Dog at min Fader
Er her i Peking, og min Moder død,
Har denne Kone med en hellig Eed
Stadfæstet mig! Naar kom vel ogsaa Banheld
Allene! Kun for meget er den Mund
At troe, der Dndt beretter!

(den modsatte Dør aabner sig)

Flere Hære?

Hvad bringer denne vel?

Ni

Niende D y t r i n.

Kalaf. Selima.

Selima.

Min Prinds, jeg er

Slavinde hos Prindsessen; gode Tidender

Jeg bringer.

Kalaf.

Giv Himlen det! Tilvisse

Det kunde være Tid engang! Dog nei,

Jeg haaber intet, smigrer mig med intet.

For vel jeg veed, hvor følesløst et Hjerte

Der slaaer i Turandot!

Selima.

Vel sandt, jeg nægter

Det ei — Dog Eder var det forbeholdt,

At røre dette stolte Hjerte. Eder

Allene, Prinds! og ingen før. Vist nok

Paastaar hun selv, hun Eder hader. Dog

Jeg veed det ganske vist, hun elsker Eder. —

Gid Jorden i sit Svælg opsluge mig,

Ifsald jeg heri lyver!

Kalaf.

Vel, jeg troer Dig.

Det Budskab lyder godt. Nu videre?

Selima

Selima (træder nærmere.)

Prinds! i Fortrolighed! Uergierrig, stolt
 Hun kæmper med Fortvivlelse. For silbigt
 Hun indseer, det umuligt hende bliver,
 At indfri sin Forpligtelse. Med Skræk
 Hun tænker sig den Skam, der venter hende,
 Naar hun i Divan skal for hele Verden
 De mange fordums Seire spilde se.
 Gid under mig en Afgrund aabne sig
 Og skjule mig, hvis Løgne jeg beretter!

Kalaf.

Stod ei saa skrækkelige Dnsker ud!
 Jeg troer Dig. Gaae til Din Prindsesse, sig:
 Hun saare let i denne Strid kan vinde.
 Langt meer end glimrende Forstand formaaer,
 Vil hendes Hjerte tolke hendes Roes,
 Naar hun beviser Verden, hun kan føle
 Medlidenshed imod en Elsker, og
 Imod en dybt nedbøiet Fader. Tael,
 Er det maaskee det Trøstens Bud, Du bringer?

Selima.

Nei, for saa ringe Kiøb man faaer os ikke.
 Vi fordre Skaansel for vor Svaghed, Prinds!
 — Hør mig!

Kalaf.

Nu da?

Selima

Zelima.

Prindsessen sender mig.

En Tjeneste hun sig af Jer ubheder. —

Siig hende Navnene, forresten stoel

Paa hendes Høimod. Kun sin Roes, sin Ære

Hun redde vil i Divan. Omhedsfuld

Hun fra sin Trone da nedstiger, rækker

Sin skionne Haand frivillig Eder hen. —

Samtyk, min Prinds. I vover derved intet,

Med Godhed vinder I det stolte Hjerte,

Ei Tvang, men ømmest Kiærlighed vil da

Torene Jer med hende.

Kalaf

(Seer hende skarpt i Øinene; med bitter Latter.)

Her, Slavinde,

Det Omqvæd udeblev, som hører til.

Zelima.

Hvad Omqvæd?

Kalaf.

Jorden i sit Svælg mig skjule,

Isfald jeg lyver.

Zelima.

Saa I troer, jeg lyver,

Min Prinds?

Kalaf.

Ja, noget nær — og det saa nær,

At

At jeg Din Bøn kan ingenlunde sige.
 Vend om til Din Prindsesse! Siig fra mig,
 Kun hendes Hjerter søger jeg at vinde,
 Min varme Kiærlighed hun maa tilgive,
 At hendes Bøn jeg ikke kan opfylde.

Selima.

Har I betænkt, hvad dette Egensind
 Kan Eder koste?

Kalaf.

Lad mit Liv det koste!

Selima.

Det vil det koste, Prinds. — Det staaer da fast,
 At I mig intet aabenbarer?

Kalaf.

Intet.

Selima.

Lev vel! (i det hun gaaer.) Den Dei jeg kunde sparet
 mig!

Kalaf (allene.)

Bort, Nattens tomme Skikkelser! Forgæves
 I friste mig. — Langt andre Sorger tynge
 Mit Hjerter — Skirinas Beretning er det,
 Som ængster mig — Min Fader kommen hid!
 Min Moder død! — Mod, Mod, mit Hjerter! Snart
 Er Lodden kastet. Denne korte Frist
 I Sønnens Arme helst jeg vilde nytte.

Min

Min Aand er træt; alt synes mig, jeg føler
Den milde Drømmegud mit Die kysse.

(han lægger sig ned paa Divanen, og sover ind.)

Siende Optrin.

Adelma (træder ind, med Glor for Ansigtet, og en Lampe
i Haanden.) Kalaf (sovende.)

Adelma.

Ei Alting skal mislykkes. — Har endskiøndt
De Kunstgreb intet frugtet, jeg anvendte
For at udfritte ham, saa haaber jeg
Desmere vist, at faae ham loffet bort
Fra Peking, og at tage Flugten med
Mit skionne Bytte. — Timen er da kommen,
Der bringer mig til mine Længsels Maal!
Nu, Kiærlighed! som hidtil lod mig kiende:
Hver Hindring for din Vælde vige maa,
Lad paa min Læbe nu din Lue brænde,
I denne største Kamp lad mig bestaae!

(hun betragter den Sovende.)

Min Sjæls Tilbedte sover. Ha! hvor banker
Mit Hjerte! Fat dig! Nødig, hulde Mine,
Forjager jeg den søde Blud fra Jer;

Dog,

Dag, alt det græber ad Dag. Jeg tør ei tøve.

(hun nærmer sig, og berører ham sagte.)

Vaagn op, min Prinds!

Kalaf (vaagnende.)

Hvo kalder mig? Igien

Et Spøgelse? Forsvind, du Nattens Blændværk!

Skal intet Dieblif jeg No da nyde?

Adelma.

Hvorfor saa heftig, Prinds? Hvad frygter J?

Det ingen Uven er, som nu sig nærmer,

Jeg vil ei fritte Jer om Navnene.

Kalaf.

Bedst og, Du Moien sparer Dig. Jeg forud

Kan sige Dig, Du skal mig ei bedrage.

Adelma.

Bedrage? Jeg? Fortjener jeg at mistroes?

Siig, var ei Skirina hos Jer, for snild

Jer at forføre til, et Brev at skrive?

Kalaf.

Vist var hun her.

Adelma.

Men hendes List mislyktes?

Kalaf.

Saa reent ensfoldig troer Du mig at være?

Adel-

Udelma.

Nu det var vel! — Var en Slavinde her,
Som vilde stusse Jer med falske Løfter?

Kalaf.

J Sandhed, ja. Men ikke vandt hun meer,
End Du vil vinde selv.

Udelma.

Jer Mistro smerter.

Dog, let jeg den tilgiver. Lær mig ret
At kiende. Sæt Jer. Hør mig først, og bøm
Derefter, om jeg Eders Had fortjener!

(hun sætter sig; han følger.)

Kalaf.

Saa tael da, siig, i hvilket Grinde —

Udelma.

Først hæft Jert Die nærmere paa mig!
Hvem mener J, jeg er?

Kalaf.

Det høie Bæsen,

Den ædle Anstand Grefsygt paabøder.
Men efter Dragten er J kun Slavinde,
Hvem, om jeg ikke feiler, alt jeg har
J Divan seet, og ynket Eders Lød.

Udelma.

Ei mindre, Himlen er mit Bidne, har
Jeg ynket Eder, Prinds. Jam Nar tilbage,

- Da

Da var endnu jeg selv en Lyffens Yndling,
 Og Eder saae jeg da i Slavestand.
 Alt dengang sagde Hjertet mig, I var
 Ved Gudsvel kaldt til bedre Aar. Jeg veed,
 Jeg intet har forsømt, hvad mig var muligt,
 For en uværdig Skiebne Jer at lette.
 Jeg veed, mit Blik har ei forsømt at tale,
 Saa vidt en Kongedatter det anstod.

(hun tager Støret af.)

See her, min Prinds, og siig mig! Disse Træk,
 Har dem I seet tilforn?

Kalaf.

Adelma! Guder!

Mon ret jeg seer?

Adelma.

I seer i Slavebaand
 Kong Keicobads ulykkelige Datter,
 Fjer Arving til de Karazaners Rige,
 Nu til uværdig Trældom sunken ned.

Kalaf.

Man Jer som død begræd. O Jammer! Maa
 I denne Tilstand jeg gienfinde Jer!
 Den ædle Fyrstedatter som Slavinde
 Her i Seraillet!

Adelma.

Og hos Turandot,

Den

Den Grumme, som er Uarsag til mit Fald!

Erfar min hele Sammer, Prinds. En Broder,

En elsket herlig Ungling, eied' jeg.

Ham denne Turandot fortryllede

Som Eder. — Han i Divan traadte frem —

(hun standser, afbrudt af Gulken og Saarer.)

Blandt Hov'derne, man seer paa Stadens Port —

Uffhyelige Syn! I finder hans,

Den kiære Broders, Hoved. — Aldrig standser

Min Taare for ham!

Kalaf.

Ulyksalige!

Saa er den sand, den Sørge-Kronike,

Jeg kun for Fabel holdt!

Udelma.

Min kiække Fader,

Kun agtende sin Smerte, trængte frem

Med Krigerffarer i Altoums Stater,

At hævne Sønnens Drab. — Ak! Lykken var

Ugunstig! Mandig fægtende han selv

Med alle sine Sønner faldt i Slaget.

Mig selv med samt min Moder, mine Søstre,

Man kasted' ud i Strømmen, saa befoel

X Den rasende Bezier, hvis Had forfulgte

Vor Stamme. Ingen reddet blev fra Døden,

Undtagen jeg. Den milde Keiser selv

Kem

Kom i det samme, høilig opbragt over
 Den Skændselsdaad, og lod mit usle Liv
 Fra Bølgen redde. Næsten livløs blev
 Jeg bragt til Land, og vækket af min Dvale.
 Til Turandot jeg bragtes som Slavinde,
 Nødsaget til, mit Liv som Naadestiank
 Af ædelmodig Fiendehaand at tage. —
 O kiender Eders Barm til mindste Medynk,
 Saa lad min Jammer Eders Hjerter røre!
 Tænk, hvad jeg lider! Hvilken Qual for mig
 At bøje Knæ for den, som har beredt
 Min hele Stammes Undergang!

Kalaf.

Prindsesse!

Min Sjæl er rørt; oprigtig er den Taare,
 Jeg ofrer Eders Vanhæd — Dog I bør
 Run over Eders grumme Skæbne klage,
 Ei over Turandot — Jer' Broder faldt
 Ved egen Skyld, Jer' Fader har sin egen
 Og alle Sines Undergang beredt
 Ved overilet Daad. Hvad kan vel jeg,
 Selv ulukfsalig nok, en Kæstebold
 For underlige Skæbner, Eder gavne?
 Ifald den Dag i Morgen bringer mig
 Til mine Længslers Maal, er Eders Frihed
 Og Lykke vis — Men nu kan Eders Kummer
 Kun min forøge.

Adel:

Adelma.

Mod den Ubekjendte

J kunde nære Mistro. Hvo jeg er,
J kiender nu — Gjæstinden vil J troe,
Naar hun af Medynk — heller lad mig sige:
X Af Omhed og af Elskov aabenbarer,
Hvad Eders Hjerte, fængslet som det er,
Vil sætte sig imod at tænke sandt
Om den Tilbedede.

Kalaf.

Adelma, tael!

Hvad skal jeg høre?

Adelma.

Blid da, Prinds — Dog nei!

J kunde troe, jeg kom for Jer at skuffe,
J kunde blande mig med hine Knyb,
Hvis Udsagn er tilfals, — som ere skabte
For slavisk Nag!

Kalaf.

Ha piin mig ikke længer,
Tael, jeg besværges Jer! Hvad skal jeg høre
Om hende, som jeg ene lever for?

Adelma (affides.)

Nu, Lykke, hjælp mig, ham at overtale!

(vender sig til Kalaf.)

Prinds, denne Turandot, den Skiændige,

J

Den

Den Hjerteløse, Falske, har befalet,
 At man ved Dagens Frembrud Jer skal myrde.
 — Saaledes elsker hun, for hvem I lever!

Kalaf.

Jeg, myrdes?

Adelma.

Som jeg siger Jer. Saasnart
 I træder ud af dette Kammer, høre
 Sig meer end tyve Klinger i Jer' Barm.
 Det er Uhyrets Villie.

Kalaf

(staaer hastig op og gaar mod Døren.)

Jeg maa

Udvare Bagten.

Adelma.

Bliv! Hvor vil I hen?

I haaber Redning? Uhyksalige,
 I glemmer, hvor I er, at Mordersnarer
 Omspænde Jer! De samme Bogtere,
 Altoum satte Jer til Værn, just dem
 Hans Datter leiet har til Jer at myrde.

Kalaf

(høit og heftig, med udtryk af dybeste Smerte.)

O Timur! Timur! Uhyksal'ge Fader!
 Slig Ende maa det tage med din Kalaf! —
 Til Pefin maade du komme, for at jamre

Paa

Paa Sønnens Grav! Det er den Trost, jeg har
Dig lovet! — Frygtelige Skæbne!

(han skjuler sit Ansigt, ganske hensunken i sin Smerte.)

Adelma

(affides, studsende og henrykt.)

Kalaf!

Og Timurs Søn! Hvad fik jeg her at høre?

Nu gaae det, som det vil! Undviger han

Endog de Garn, jeg spænder — denne Fangst

Har lagt hans Skæbnes Lod i mine Hænder.

Kalaf.

Saa seer jeg mig forraadt af dem, man gav

Mig til Bevogtning! Derom altsaa talte

Den Usling, som forhen stod Vost hos mig!

Guld, sagde han, og Frygt for den, som raader,

Torene sig ei let med Trostabs Love —

Farvel da, Liv! Forgiæves strider man

Imod det onde Stjernebilled', som

Forsølger os. — Du have da din Villje,

Grusomme — Lad dit Dje ved mit Blod

Forkyste sig! Hver Fordring paa at leve

Opgiver jeg fra denne Time!

Adelma (med Ild.)

Prinds,

Til Flugt jeg aabner Eder Veie. Ikke

Med svage Taarer blot jeg tjener Eder.

I 2

Nei,

Nei, vaaget har jeg, sørget, virket, Guld
 Ei sparet, for at vinde Bøgterne.
 Gaae frit herfra. Følg mig. At redde Jer
 Fra Døden, mig fra Trældom, hid jeg kommer.
 Alt det Fornødne, Heste, Følgesvende
 Staae rede. Lad os flye fra disse Mure,
 Som Himlens Hævn vil snart ramme! Chanen
 I Berlas er min Ven, ved Blodets Baand,
 Ved helligt Forbund knyttet fast til mig.
 Han vil os hjelpe, sine Stater aabne,
 Os fæste Baaben, at min Faders Rige
 Jeg vinder atter, deler det med Jer,
 Hvis ei et kærtligt Dffer I forsmaaer.
 Forsmaaer I det, afslaaer I med Foragt
 Min Haand, da eier Tartariet
 Saa mange Fyrstedøttre, der sig maale
 Med denne Turandot i Skionhed, og
 Med den en Sjel forene, der kan elske.
 Blandt dem I vælg Jer en værdig Mage!
 Jeg vil mit Hjertes Svaghed overvinde.
 Kun frels Jert dyrebare Liv!

(griber ham ved Haanden, og søger at drage ham bort med sig.)

O kom!

Vi spille Tiden, Chanen galer alt;
 Man vaagner i Paladset; Morgnen græder,

Dg bringer Døden. Kom, før alle Veie
Til Redning lukke sig!

Kalaf.

Heimodige

Adelma! Eneste Veninde! Gid
Jeg kunde følge Jer til Berlas, kunde
Giengive Friheds kostelige Gave,
Dg sætte Jer igien paa Fædres Trone!
Jeg kan det ei! Hvad maatte vel Altoum,
Hvad maatte Verden dømme om min Flugt?
Var det ei skammeligt Forræderi
Mod hellig Gæsteret, om! fra Seraillets
De lønlige Gemakker jeg bortførte
Hans Datters kiæreste Slavinde? — Nei,
Mit Hjerte hører mig ei mere til,
Selv Døden, som hiin Stolte mig bereder,
Fra hendes Haand vil være mig velkommen.
— Flye uden mig, Adelma! Guderne
Ledfage Jer! Min Skiæbne jeg opbier.
Kan jeg for Turandot ei leve, nu,
Saa ligger Trøst i det, at døe for hende.
Lev vel!

Adelma.

Affindige! I har besluttet?

Kalaf.

At blive her, og vente Morderstødet.

Adel-

Adelma.

Uffionssomme! Ei Rierlighed det er,
Som holder Eder — I foragter mig!
I vælger Døden kun, for ikke mig
At følge. Vel! forsmaae min Haand, foragt
Kun mig — men flye, men red Jer!

Kalaf.

Epild forgiæves

Ei flere Ord. Jeg bliver her og venter
Min Skæbne.

Adelma.

Bliv da. Ogsaa jeg vil blive.

Foruden Jer har Frihed ogsaa tabt
For mig sin Ynde. Det skal vise sig,
Hvo af os to tør dristigst trodse Døden!

(i det hun vender sig fra ham.)

Bestandighed vel flere førend mig
Til Maalet førte!

(ved sig selv, med Bægt.)

Kalaf! Timurs Søn!

(bæier sig spottende for ham.)

Min ubekiendte Prinds! Lev vel!

(gaaer.)

Kalaf (allene.)

Har nogen

Da skælvbet under slige Pinsler før?

Mon

Mon denne Rædselsnat dog aldrig ender?
 Og naar den ender — hvilke nye Rædsler
 Bereder Dagen mig! Af hvilke Hænder!
 Har det min Kiærlighed, høimodig troe,
 Fortjent af dig, du flippehaarde Sjel!
 — Velan! I Osten stiger Morgenrøden!
 Dens Straale bringer alle Væsner Liv.
 Mit knuste Hjerter! dig den bringer Døden —
 Standhaftig i din Skæbne dig hengiv!

Ellevte Dyrin.

Brigella. Kalaf.

Brigella.

Nu samles Divan, Herre. Timen flaaer.

Gjør Jer beredt.

Kalaf

(maaler ham med et vildt og forvirret Blik.)

Skal Du fuldføre Værket?

Hvor har Du Dolken skjult? Gjør Ende paa det,
 Følg den Befaling, man Dig gav; hvad Du
 Mig røver, har ei længer Værd for mig!

Brigella.

Befaling, Prinds? Jeg veed af ingen anden,
 End den, at følge Jer til Divan hen,
 Hvor Alting er paa rede Haand.

Ka

Kalaf

(besinder sig; med Resignation.)

Saa kom da!

Seg veed, jeg ikke levende naaer hen
Til Divan — See, om uforfærdet jeg
Min Død kan gaae imøde!

Brigella

(seer forundret paa ham.)

Hvad for Pokker!

Hvad fladdrer han om Død! fordomte Qvindfolk!
De lod ham hele Natten ikke sove,
Nu har de da forplumret Hjernen med!

Kalaf

(kaster sit Sværd paa Gulvet.)

Der kaster jeg mit Sværd. Jeg ingen Modstand
Forsøge vil. Saa skal den Grumme dog
Erfare, jeg det værgeløse Bryst
Selv vendte mod det Stød, hun mig bestemte.

(han gaaer; ved Udgangen modtages han af frigerst
Musik.)

Femte

Femte Optog.

Scenen er den samme, som i andet Optog. I Baggrunden staaer et Altar med en chineesisk Gud-
dom og to Præster, men skjules i Begyndelsen bag
et Forhæng. Naar Dækket gaaer op, sidder Al-
toun paa sin Trone. Pantalon og Tartaglia
staaer hver paa sin Side af den; de

otte Doktorer paa deres Plads.

Bagten paraderer.

Første Optog.

Altoun. Pantalon. Tartaglia. Doktorer.

Bagt. Strax derefter Kalaf.

Kalaf

(Træder i heftig Bevægelse ind i Salen, og seer sig mis-
tænksom tilbage. Midt paa Scenen nedbøier han sig
for Keiseren; derpaa affides.)

Hvorledes? Jeg kom levende herhid? —

Hvert Dieblig jeg ventet har at føle

De

De tyve Dolkestik i Brystet — dog
 Paa hele Veien ingen Hindring mødte?
 Saa var Adelmas hele Budskab vel
 Et Dødsind — eller Durandot har fundet
 De skjulte Navne? — saa er Alting tabt!

Altoun.

Min Søn! Dit Blik er mørkt, Dig martre Frygt
 Og Tvivl — Frygt intet mere! Snart Dit Aasyn
 Jeg seer opklaret! Proven nærmer sig
 Sin Udgang — Frydefulde Tidender
 Jeg giemmer til Dig — Dyrebare Ungling,
 Din søie Tid, saasnart Dit Hjerte sig
 For Glæden atter aabner, skjules de
 Ei længer for Dig — Dog, læg Mærke til:
 Allene kommer Lykken aldrig, stedse
 Den har et Folgeskab, med rige Gaver
 Fuldt ladet, efter sig. — Du er min Søn,
 Min Evigersøn! og Durandot er Din!
 Tregange sendte hun i Nat mig Budskab,
 Besvoer, bønfuldt mig, jeg dog maatte fra
 Den frygtelige Prove hende løse.
 Erkiend deraf, om ei Du Aarsag har
 Med freidigt Mod at vente paa dens Udsald.

Pantalon.

Det kan J, Herre! Paa mit Ord! Hvad det
 Angaaer, det har sin Rigtighed. Modtag

Lyk.

Lykønsfning fra mig, Bryllup skal vi holde
 I Dag. — To Gange jeg i denne Nat
 Blev kaldt til hende. Hvor hun havde travlt!
 Hun neppe lod mig Tid, at stikke Foden
 I Tøflen, uden Frokost rendte jeg.
 Det var saa bittert koldt, at Skiægget mig
 Endnu om Hagen ryster — Raad jeg skulde
 Opfinde, skaffe hende Tid — indlægge
 Forbøn hos Majestæten — Ja, hvad veed
 Jeg Alt! Det kildred' ret mit gamle Hjerte,
 Ei maa jeg nægte det, at mærke hende
 Saa desperat i Knibe.

Tartaglia.

Klokken fem

Gik jeg fra hende Bud at komme. Dagen
 Da'just brød frem. Hun havde ikke sovet.
 Saae ud ret som en Ugle. Vist en Time
 Bønsfaldt hun mig, gav mig saa søde Ord —
 Jo pyt! Jeg troer endog, jeg talte haardt
 For Harm — og for den bitterlige Kulde.

Altoun.

See, hvor endnu til sidste Dieblis
 Hun tøver! Dog hun vægrer sig forgiæves.
 Bestemt min Ordre lyder paa, hun skal
 I Divan møde, skeer det ei godvillig,
 Saa maa med Tvang det skee. Ved Egenfind

Selv

Selv gav hun Ret mig til at bruge Strengbed.
 Hun bære Skammen nu, som jeg forgiæves
 Har villet spare hende! Glæd Dig, Søn!
 Din Tid er kommen nu at triumphere!

Kalaf.

Jeg takker Eder, Herre! Glæde mig,
 Det kan jeg ikke. Alt for dybt det smelter,
 At tænke mig, den Elskede for min Skyld
 Skal lide Tvang. Langt heller vilde jeg —
 Dog ak! jeg kunde ei! thi hvad var Livet
 Foruden hende? Det maaskee vil lykkes
 Min amme Stræben hendes Had at mildne,
 Endog omsider hendes Gunst at naae.
 Mit hele Væsen hendes Træl skal være,
 Mit hele Dnske hendes Kiærlighed.
 Vil nogen see hos mig sit Andrag seire,
 Han intet andet Forord vil behøve,
 End blot et Bink fra hendes skionne Blik.
 Mit Nei skal aldrig saare hendes Dre,
 Kun hendes Glæde skal mit Held udgiøre.
 Saalænge dette varme Bryst skal banke,
 Hun Maalet er for hver min Drom, min Tanke.

Altoun.

Man tøve da ei længer. Divan worde
 Til Tempel. Alteret sig hæve, Præsten
 Sig færdig holde, Strax naar ind hun træder,

Sin

Sin Skiæbne læse hun, — erfare hun,
 At jeg kan ville, hvad jeg hende tilsvor!

(Forthængen i Baggrunden trækkes op; man seer den hinesiske Afgud, Altaret og Præsterne, Altet ophøjt med Fakler.)

Man aabne hver en Port. Det hele Folk
 Tilstedes Udgang. Det er Tid omsider,
 At dette utaknemmelige Barn
 Betaler os den tusindfold'ge Kummer,
 Hvormed hun saaret har vort Faderhjerter.

(Man hører en Sørgemarsch med dæmpede Trommer.
 Strax efter viser sig Trusaldin med Gildingerne;
 efter dem Slavinderne; derpaa Turandot, alle
 i sorte Flor; Fruentimmerne bære sorte Flor.)

Pantalon.

Hun kommer! Stille! Hvilke Klagetoner!
 — Og hvilket Sørge-Tog! En Bryllupsfærd,
 Der fra en Jordefærd kan ikke skielnes!

(Toget foregaaer paa samme Maade og med de samme
 Ceremonier, som i andet Optog.)

Undet Dptrin.

De Forrige. Turandot. Adelma. Zelima.
 Slavinder og Gildinger.

Turandot

(bestiger sin Trone; der bliver en almindelig Laushed; derpaa vender hun sig til Kalaf.)

Det Sørge-Dptog, ubekiendte Prinds,
 Hvori jeg selv, hvori mit hele Følge
 Fremtræder her, jeg veed det kildrer sødt
 Fært Die. Alttret seer jeg smykket, Præsten
 Til Vielsen beredt; jeg læser Haan
 I Alles Blik, og enskede mig Taarer.
 Hvad Kunst og dybest Videnskab formaaede,
 Jeg anvendt har, for Kampen at bestaae
 Mod Eder, og undvige denne Time,
 Som knuser al min Hæder — endelig
 Jeg for min Skæbne dog maa vige.

Kalaf.

Læste

Kun Turandot i denne Varm, hvor ganske
 Min Glæde slukkes ud i hendes Sorg,
 I sikkert hendes Brede blev til Medynk.
 Var Brode det, til saadant Maal at hige,
 Det Skændsel var, at seig tilbage vige.

Alto-

Altoun.

Prinds, den Nedladenhed hun er ei værd,
Til hende nu det er, at give tabt.
Kan hun det ei med ædel Anstand, nu
Hun faaer at tage Sagen som den falder.
Til Værket! Under Jubeltoners Skrald
Kundgiøre man —

Turandot.

Hold inde! Dermed har

Det Tid endnu!

(reiser sig og vender sig til Kalaf.)

En mere glimrende

Triumph ei kunde vorde mig til Deel,
End først i sødest Haab at dysse Dit
Forsængelige Hjerte, og med eet
Nu ned i dybest Afgrund Dig at styrte.

(langsom og med hævet Stemme.)

Hør, Kalaf, Timurs Søn! viig bort fra Divan.
Min Geist har begge Navne mig opdaget.
Søg Dig en anden Brud — Vee Dig og alle,
Der vove sig i Kamp mod Turandot!

Kalaf.

Seg Ulyksal'ge!

Altoun.

Er det muligt? Guder!

Pans

Pantalon.

Du hellige Cathrine! (til Tartaglia.) Gaae og, læg Jer!
Lad Skiægget Jer udplukke, Doktor Hjelpløs!

Tartaglia.

Du store Tien! Min Forstand staaer stille!

Kalaf.

Altting er ude! Slukket hvert et Haab!

— Hvo staaer mig bi? Ak mig kan Ingen hjelpe!

Jeg er min egen Morder, Maalet for

Min Elskov jeg forfeiler, just fordi

Jeg alt for meget elsket har! — Hvi lod jeg

Dog ei hver Gaade ubesvaret blive,

Saa sov nu dette Hoved uforstyrret

Sin lange Søvn — saa var min bange Sjæl

Nu fri! Hvorfor, o alt for hulde Keiser,

Lod J for min Skyld mildne blodig Lov?

Hvi staaer det ikke fast, at med mit Hoved

Jeg bøde skal, hvis hun min Gaade løste?

Saa var dog hendes Seier nu fuldstændig,

Dg hendes Hjerte fyldestgjort!

(en misfornøiet Mumlen høres i Baggrunden.)

Altoun.

O Kalaf!

En Oldings Kraft ei bærer denne Sorg.

Det pludselige Lyn nedstyrter mig!

Tu

Turandot (affides til Zelima.)

Hans dybe Sammer giennemtrænger mig;
Ei meer jeg kan mit Hjerte mod ham væbne.

Zelima (sagte til Turandot.)

Saa giv dog engang efter. Lad Jer bøie!

J seer! J hører jo, hvor Folket knurrer!

Udelma (ved sig selv.)

Her svæver jeg imellem Død og Liv!

Kalaf.

Dog, hvortil Lovens Sværd? kan uden det

Et Liv ei endes, som umuligt jeg

Udholder længer? (træder nærmere til Turandots Trone.)

Uforsonlige!

Sa, see den Kalaf, som Du kiender, som

Alt var forhadet Dig, da en navnløs Fremmed

Han for Dig stod, — som ogsaa kiendt endnu

Forsmaaes af Dig! Hvad har han da tilbage

At leve for? Nei, den Foragtede

Forstaaer, hvad Du begiærer — og skal lyde. —

For Dine Fødder —

(trækker en Dolk, og vil giennemføre sig. I samme

Dieblis gjør Udelma en Bevægelse, for at holde
ham tilbage, og Turandot styrter sig fra Tronen.)

Turandot

(falder ham i Armen med Udtryk af Skræk og Kiærlighed.)

Kalaf!

(Begge hæfte deres Blik ufravendt paa hverandre, og
blive en Tidlang ubevægelige i denne Stilling.)

R

Alto:

Altoun.

Ha, hvad seer jeg!

Kalaf (efter en Pause.)

Du? Du min Død forhindrer? vil af Medynk,
 At jeg skal leve — leve uden Haab,
 Og uden Kiærlighed? tiltroer Dig Magt
 At standse min Fortvivlelse? Nei, her
 Dit Herredom har Ende. Dræbe mig,
 Det kan Du — men ei tvinge mig til Livet.
 Spild ei paa mig Din Medynk — viis den heller
 Imod min stakkels trøstesløse Fader.
 Han er i Pekin, og fortjener den,
 Thi selv hans Alders sidste Støttestav,
 Hans Son, den eneste, ham Skiæbnen røver. —

(han vil dræbe sig.)

Turandot

(Kaster sig i hans Arme.)

Lev Kalaf! — Leve skal I — og for mig!
 I seiret har. Jeg kan, jeg vil ei længer
 Mit Hjerte skjule. — Zelima, Du ile
 At bringe begge de Forladte Trøst!
 Du kender dem — Forkynd dem Frihed, Glæde!
 D iil!

Zelima.

O Tak, Fyrstinde! (iler ud.)

Adelma (affides.)

Det er Tid

At døe. Alt Haab er soundet.

Ka=

Kalaf.

Drømmer jeg,

I Guder!

Turandot.

Prinds, jeg vil mig ei tilegne
 En Roes, mig ei tilkommer. Viid da — vide
 Det hele Verden! Ei min Videnstæb,
 Kun Eders egen Ubefindighed
 Har robet Sagen. I for min Slavinde
 Udelma selv lod Navnet Jer undslippe.
 Fra hende har jeg det — I har da seiret,
 Jeg ikke; Eder hører Prisen til.
 Dog, ikke blot for Loven at opfylde,
 Retfærdighed at øve — Nei, o Prinds!
 For eget Hjertes Krav at fyldestgjøre,
 Jeg overgiver mig — Ak, det var Eders
 Fra første Stund, I traadte frem for mig!

Udelma.

Utaalelige Marter!

Kalaf

(Der hele Viden har staaet som en Drømmende, synes først
 nu at komme til sig selv, og slutter med Henrykkelse
 Prindsessen i sine Arme.)

I er min?

I drøb mig ikke, Overmaal af Fryd!

Altoun.

Dig Guderne velsigne, kære Datter,
 At Du min Alderdom omsider glæder.

Hver overstanden Sorg tilgives Dig.

En Stund, som denne, læger Hjertets Bunder.

Pantalon.

Til Bryllup! til Bryllup! Plads, I Herrer Doktorer!

Tartaglia.

Plads, Plads! Paa Stedet blive Pagten sluttet!

Adelma.

Ja, lev, Du Grumme, lev da lykkelig

Med hende, som jeg evig hader! (til Turandot.) Viib,

Jeg aldrig elskte Dig — mit Had Du havde.

Uf Had kun har jeg handlet, som jeg gjorde.

Jeg røbte Navnet, for den Elskede

Fra Dig at rive, og med ham, mit Hjerte

Tilbad, før Du ham saae, til bedre Hjem

At flygte. Selv i Nat min Iver for Dig

Var skræmtet kun; hver List forsøgte jeg,

Bagtalte Dig endog, for ham at friste

Til Flugt med mig — forgieves! I hans Smerte

Undslap ham Navnene. Med dem jeg fløi

Til Dig, Du skulde seire, fra Dit Afsyn

Fordreven skulde han i mine Arme

Sig kaste. — Uf! mit Haab var kun en Drom.

Hans Omhed var for stor, han valgte Døden

Uf din Haand heller end for mig at leve.

Nedbrudt er Alt, hvorpaa jeg pønsed har.

Kun eet formaaer jeg end. Uf Kongeblood

Som Du jeg stammer ned, og rødmer over,

At

Alt jeg saalænge Slavelænker bar.

Dig maae jeg, som min blod'ge Fjende hade.

Du har mig røvet Alt, hvad kiært mig var,

Jeg Fader, Moder, Brødre, Søstre tabte.

For Din Skyld alt, og nu den Elskte med!

Saa lad den sidste Levning af min Stamme,

Jeg selv, Dit Røv fuldende — Ikke vil

Jeg leve!

(hun løfter Dolken, som Turandot rev fra Kalaf, op
fra Jorden.)

Denne Dolk blev blottet i

Fortvivlelse — den har det Hjerte fundet,

Som passer til den. (hun vil giennembore sig.)

Kalaf

(falder hende i Armen.)

Fat Jer dog, Adelsma!

Adelsma.

Slip mig, Ufsionsomme! Jeg skulde see Dig

I hendes Arm? Nei aldrig!

Kalaf.

Lev, Adelsma!

Din Evig min Lykke blev, den skylder jeg,

At denne skønne Sjæl, som hader Tvang,

Høimodig fri mig kunde Himlen aabne. —

Hvis, huldeste Monark! min hede Bøn

Har nogen Vægt, da vorde Frihed hende

Forundt; vor Lykkes første Borgen være

En Lykkelig!

Tu

Turandot.

Min Fader, ogsaa jeg
 Min Bon med hans forener. Jeg det søler,
 For hende staaer jeg alt for habeværdig.
 Tilgive mig, det kan hun ingensinde,
 Ei heller troe paa min Tilgivelse.
 Hun vorde fri, og kan en større Lykke
 For hende findes, da hun nyde den!
 Vi mange Taarer tvunget har at rinde,
 Nu maae vi haste med, at vække Fryd.

Pantalon.

For Alting, Naadigste, skriv Afkøbspasset,
 Saasnart I kan, giv hende, hvis hun vil,
 Et Kongerige med til Tærepeng
 Paa Beien. Knald og Fald vor Glæde kunde
 Gaae op i Røg, saalænge under Tag
 Endnu med Jer et skinsygt Qvindfolk boer.

Altoun (til Turandot.)

Paa denne Glædesdag, Du skænker mig,
 Min Mildhed ingen Grændse kiende vil.
 Ei Frihed blot hun nyde. Ogsaa tage
 Hun sine Fædres Stat igien af mig.
 Hun dele Tronen med en værdig Mage,
 Hvis Klogskab ikke Overmagten tirrer.

Adelma.

Min Keiser — Dronning — skamfuld — sonderknust
 I see mig! Denne Naade — denne Mildhed

Ned-

Nedtrykker mig. Jeg kan ei takke. Tiden
Maafke, som heler alle Vunder, vil
Min Kummer lindre. — Nu tillader mig
At tie, mig fra Ebers Afsyn at
Unddrage — Lad mig græde ud de Taarer,
Der uophørlig fra mit Dile strømme!

(Hun gaaer bort med tilhyllet Ansigt, og kaster endnu ved
Udgangen et brændende Blik paa Kalaf.)

Sidste Optrin.

De Forrige, undtagen Adelma. Imod Slutningen
Timur. Barak. Skirina og Zelima.

Kalaf.

Min Fader, o hvor er du! o hvor finder
Jeg dig, at jeg min Lykkes hele Fylde
Kan i din Barm udgyde!

Turandot

(forlegen og skamfuld.)

Kalaf, viid,

At Ebers ædle Fader er hos mig,
Er her — I dette Dieblis han føler
Sin Lykke — Søg ei meer at vide nu.
Lad en Tilstaaelse, der gjør mig skamrød,
For alle disse Bidner, spares mig!

Altoun.

Timur hos Dig? hvor er han? — Glæd Dig, Søn!
Du dette Keiserdom har vundet; ogsaa

Dit

Dit tabte Rige bliver Dit igien.
 Den grusomme Tyrann, som røved' det,
 Er myrdet, Folkets Stemme kalder
 Tilbage Dig paa Dine Fædres Trone.
 En Dig hengiven Tjener har bevaret
 Dig Udkomst til den. Giennem alle Lande
 Hans Sendebud har søgt Dig; selv til mig
 Det trængte sig. — Paa dette Blad Du seer
 Det lykkelige Udfald. (rækker ham et Brev.)

Kalaf

(kaster et Blik deri, og staaer en Tidlang hensunken
 i maalløs Følelse.)

Store Guder!

Min Sjel sig henrykt svinger op til Eder!

Mens Læberne forstumme, den tilbeder!

(I dette Dieblisk træde Timur og Barak ind, ledsagede
 af Zelima og hendes Moder. Da Kalaf seer sin
 Fader, iler han ham med udbredte Arme imøde,
 Barak synker i Knæ for Kalaf, imedens Zelima
 og hendes Moder nedkaste sig for Turandot, der
 løfter dem venlig op. Altoum, Pantalon og Tar-
 taglia udtrykke deres glade Deltagelse. Dækket
 falder.)

